Lupta dragostei

de J.B. Donovan

Titlul original: Inside Story Copyright 1965 by Scripture Union

Copyright 1999 by Editura Agape

Traducător: Olimpiu S. CosmaMark se schimba. Nu ştia cum să-şi stăpînească bucuria pe care o încerca. Fără să vrea, fluiera tare. În această ultimă săptămînă nu avusese deloc tragere de muncă, şi se gîndea fără chef la partida tradiţională de volei de sîmbătă. Dar, după întîlnirea din această dimineaţă, lucrurile se prezentau într-o lumină nouă. Fata aceea... Bob promisese că va veni şi el. Precis că va fi şi Jane. Îi plăcea mult de ea. Făcea parte dintre fetele cu care aveai ce vorbi. I se întîmpla să se gîndească la ea. Dar nu, judecînd bine lucrurile, mai bine nu se obliga faţă de nimeni! Sfîrşi cu îmbrăcatul în grabă. Traversă parcul. De la depărtare, încercă să ghicească cine erau persoanele care se zbenguiau pe terenul de joc. O căută în zadar cu ochii pe Jane. Cele două fete pe care le zărea nu semănau cu ea. Păreau a fi mulatre. Nici Jim Arnot nu se vedea pe acolo. Deşi era fratele Janei, nu-i semăna deloc. Cu toate acestea, amîndoi erau jucători buni, şi de obicei veneau împreună la orele de antrenament. În timp ce se apropia, Mark o recunoscu pe Silvia Garner într-una dintre cele două fete, dar cealaltă stătea cu spatele la el. Oare cine putea să fie? Pe cînd se pregătea să repete întrebarea, fu ajuns din urmă de Bertram, care îi zise: "S-ar zice că Silvia a adus cu ea o începătoare!" Mark făcu surprins: "A, salut, Bertram! Da, tocmai îmi ziceam..." Cei doi tineri trecură împreună pe poarta Clubului, în timp ce Silvia îi saluta cu mîna. Mark observă că cealaltă fată, văzută din spate, nu arăta deloc rău, cu iegării de culoare albastru deschis care se mulau la perfecţie pe picior... Bine făcută... Nu prea subţire... Părul negru ca abanosul... Picioare frumoase, într-adevăr. Mark se simţi înviorat. La urma urmelor era liber; nu era legat în nici un fel de Jane. Discuţia din această dimineaţă cu Bob îi confirmase lucrul acesta. Chiar în clipa aceasta, necunoscuta se întoarse. Mark auzise vorbindu-se despre această facultate pe care o au unele persoane de a te străpunge cu privirea şi, fără să ştii de ce, de a te paraliza. El nu putuse să admită aşa ceva şi rîsese. Dar acum îşi zise că trebuia să-şi revizuiască punctul de vedere, căci fu silit să mărturisească în sinea lui că ochii acestei fete aţintiţi asupra lui aveau un efect în- tr-adevăr paralizant. Ea îi zîmbise lui Bertram, apoi privirea i se oprise asupra lui Mark. N-ar fi putut spune ce ascundea această privire. Ştia doar că ea avea în ochi ceva nedefinit, cum nu mai văzuse la nici o altă fată. Şi acel ceva îi era destinat, lui personal. Mark îşi reveni în fire la auzul vocii Silviei: "Ei bine, ea este Kathy. De o săptămînă, lucrează împreună cu mine la agenţia Davis". Fără îndoială că Silvia îi prezentase deja lui Kathy pe cele două fete, pentru că aceasta le zîmbi înclinîndu-se uşor. Dar Mark nu auzise nimic din această prezentare. În timpul următoarelor două ore nu se petrecu nimic deosebit. Veni şi Jane, însoţită de Jim, dar prezenţa ei nu-i reţinu atenţia, căci ea era îndreptată în întregime asupra acestei fete cu pletele negre, cu iegării de culoarea cerului, şi ai cărei ochi îi trimiteau mesaje secrete... Era sigur că nimeni nu observase acest mic joc, dar avu totuşi grijă să nu rămînă cu privirile pironite asupra ei. Cu toate acestea, de fiecare dată cînd se uita la ea, privirile li se întîlneau. Iar cînd el se dădu la o parte pentru a-i da voie să intre pe poarta îngustă care

ducea spre chioşcul unde urmau să bea un suc, umerii li se atinseră, şi lui i se păru că inima încetează să-i bată. În timpul şi după această oprire la chioşc, ea nu păru să se intereseze în mod special de el, dar Mark era convins că nu-i era indiferent. Ea şi cu Silvia îi părăsiră curînd. În timp ce o privea îndepărtîn- du-se, o observaţie îl făcu să-şi revină din visare. "Iată una care nu cere decît să fie ‚culeasă'", zise Bertram pe un ton ironic şi admirativ. Jim nu zise nimic; cu ochii aţintiţi asupra celor două fete care se îndepărtau, îşi linse buzele fără să-şi dea seama. Acest reflex nu-i scăpă lui Mark pentru care, dintr-odată, discuţia de azi dimineaţă luă o dimensiune nouă. Bob îl pusese la punct şi, pe moment, îi purtase pică. Se petrecuse lîngă parc. Totul fusese declanşat de fata aceea în pantaloni galben pai, o necunoscută. Trebuise apoi să cadă de acord că fata nu făcuse dinadins lucrul acela. Dorise doar să profite de soare în timp ce mînca un sandviş: cum s-ar zice, să îmbine plăcutul cu utilul. Deci, în această sîmbătă dimineaţă, Mark prinsese ocazia de a petrece o clipă în cartierul din vestul oraşului împreună cu Bob. Acesta trebuia să ridice de la reparat un aparat foto şi profitase de ieşire ca să cumpere de la atelier şi numărul pe iulie al revistei Focus. La întoarcere, în timp ce traversau parcul din cartierul acela, li se făcuse o sete atît de mare, încît se hotărîseră să meargă s-o stingă pe terasa uneia dintre numeroasele cafenele care mărgineau parcul. Bob alesese o masă de un roşu viu, puţin mai la o parte de celelalte, pe partea gazonată a terasei. Mark zîmbise: ar fi pariat că Bob va alege o masă mai retrasă! Oare nu era el, Robert Benson, cel mai tînăr dintre oamenii de viitor de la secţia de publicitate a agenţiei Raleigh? Deşi era în mod obişnuit un tip serios, sîmbăta aceea liberă îl făcea să fie deosebit de bine dispus. În fond, nu avea decît 28 de ani, şi apoi afară era tare cald! Bob îi întinsese lui Mark revista şi începuse să verifice toate meca-nismele aparatului său foto. Pentru el, aparatele erau o pasiune la fel de mare ca automobilele pentru unii oameni. Lui Mark îi plăcea mult felul în care se purta Bob cu el. Cînd ai 18 ani, oamenii încearcă adesea să ţi se impună, sau te consideră ca unul care are probleme psihologice. Dar Bob nu făcea parte din această ca-tegorie. Nu părea să facă deosebire între oameni, fie că erai un simplu ucenic, fie că erai cine ştie ce personalitate cunoscută. Pentru el era totuna ce puteai gîndi despre el. Faptul că alesese să rămînă în cămin împreună cu ceilalţi dovedea înde-ajuns lucrul acesta. Mark îşi pusese coatele pe masă şi se lăsase pătruns de razele calde ale soarelui. Aruncase o privire distrată spre oamenii care stăteau lungiţi puţin mai departe pe iarbă şi întinsese o mînă leneşă spre revistă, dar nu mai avusese răgazul s-o apuce. La cîţiva metri de masa lor, două fete tinere în ţinută de vară tocmai căutau cu ochii un loc pe gazon unde să se aşeze. Mark întorsese brusc ochii: ele nu aveau nimic neobişnuit, dar soarele făcea să le strălucească pletele ca mătasea. Îţi venea să le mîngîi cu mîna. Mark făcuse un efort să-şi concentreze atenţia asupra fotografiei cîinelui de pe coperta revistei. Oare nu putuseră să se aşeze puţin mai încolo? Cu colţul ochiului, el le privise instalîndu-se pe iarbă. Erau puse pe glume. Cu toate acestea, el nu putuse să le întoarcă spatele: Bob i-ar fi cerut o explicaţie, şi el n-avea nici un chef să-i dea vreuna. Încercase din nou să se concentreze asupra lecturii, fără prea mare succes, dar tot era mai bine decît nimic. Deodată, tînăra cu pantalonii galbeni începuse să-şi descheie bluza... Brusc, imaginaţia lui Mark o luase la galop. El rămăsese acolo cu gura căscată, incapabil să-şi întoarcă ochii de la scena pe care o vedea, în timp ce fata, fără să-şi dea seama de ceea ce se petrecea puţin mai departe de ea, îşi scotea liniştită bluza, apoi pantalonii, ca să rămînă apoi în bikini. Dimensiunile costumului de baie avuseseră asupra lui Mark un efect şi mai dezastruos decît propria lui imaginaţie. Nu! Şi se forţase să privească în altă

parte. Pesemne că Bob îşi dăduse seama de ceva, căci căutase din priviri ceea ce reţinuse atît de îndelung atenţia lui Mark. Acesta îşi muşcase buza şi lăsase capul în jos. Era descurajator. El încercase - Dumnezeu ştia cu cîtă înverşunare - să ţină piept imaginaţiei, să înfiereze ispita. Şi aproape că reuşise. Dar în mod regulat o întîmplare ca cea din această dimineaţă îl rea-ducea la punctul de plecare. Este adevărat că ispita avusese de data aceasta un caracter nou. Pînă acum, ea i se prezentase sub forma unei pagini de revistă sau a unei secvenţe de film. Puteai întoarce pagina sau privi spectatorii din cinema. "Ele" nu erau reale, calde şi vii - ca cea pe care o vedea acolo, la cîţiva paşi de el! La început, avusese un sentiment de siguranţă în faţa ispitei. Îşi imaginase că, întrucît se angajase să rămînă fidel credinţei creştine, nu i se va întîmpla niciodată acest gen de lucruri. El dorea să facă ce este bine şi descoperea, uimit, că lucrul acesta era şi mai dificil acum după angajamentul pe care şi-l luase de a merge pe calea credinţei. În ceea ce privea acţiunile, nu stătea prea rău; dar, pe planul gîndurilor, al imaginaţiei, al reacţiilor, eşua întruna. Te lua prin surprindere şi n-aveai timp să te pregăteşti. Totul venea dintr-odată. N-aveai timp să te opreşti, chiar de-ai fi vrut. Mark privise fix coperta revistei şi începuse să-şi soarbă puţin cîte puţin limonada. Nu, n-o va mai privi! Într-adevăr, ea n-avea nici un drept să se bronzeze în felul acela. Trebuia să-şi dea seama că orice bărbat pe o rază de o sută de metri o să-şi aţintească privirile asupra ei! Şi Bob o privea. Mark ar fi dat nu ştiu cît să ştie ce gîndea Bob. Fiind un creştin mai experimentat decît Mark, poate că găsise o soluţie. Cineva izbucnise într-un rîs sănătos - şi Mark ştiuse imediat cine rîdea aşa. Surprins, mai sorbise o gură prin pai. Acesta îi atinsese fundul gîtului, şi el începuse să tuşească. Dacă Dumnezeu ştie tot ce se întîmplă, dacă ne cunoaşte toate reacţiile, de ce să-l lase singur în această luptă? El era în cunoştinţă de cauză cu privire la intenţiile lui Mark. El ştia deci că Mark nu dorea să facă nimic care să-L supere. Mark îşi muşcase din nou buzele. Poate că nu era destul de aspru cu sine însuşi? Bob era aspru cu sine, Mark ştia lucrul acesta. Oare îl va repezi dacă îl va întreba cum învăţase să reziste ispitelor? Trebuia într-adevăr să găsească o soluţie, căci nu mai putea continua în felul acesta. Mark luase paharul în mînă ca să nu-şi piardă cumpătul şi-şi ridicase hotărît capul. Întîlnise o pereche de ochi care rîdeau şi o sprînceană interogatoare. Şi surpriza lui se mărise şi mai mult cînd îl auzise pe Bob scoţînd un icnet înfundat de admiraţie. Mark simţise că-i fuge pămîntul de sub picioare. Cum, el, Bob? Acest Bob, pe care-l privea ca pe tipul creştinului experimentat, să aibă oare cu privire la această fată aceleaşi reacţii ca şi el, şi nici măcar să nu încerce să le ascundă? Atunci Mark nu-i mai putea cere ajutorul. Sau voia oare să dea de înţeles că a se uita la nişte fete era o fatalitate... ceva la care să subscrie de nevoie fără să-I ceară lui Dumnezeu să intervină... Sau era oare încă o experienţă de făcut, un fel de botez prin care trebuia să treacă pentru a pune capăt acestei curiozităţi obsedante? Mark strînsese paharul în mînă de să-l spargă. Dacă Bob, cu cei zece ani pe care-i avea în plus, nu se putea stăpîni, nu prea existau speranţe ca el, Mark, să reuşească prea curînd. Mark simţise că Bob îl privea şi ridicase ochii spre el. Bob se înclinase deasupra mesei. "Mark", zisese el blînd - dar de data aceasta nu rîdea - "dacă tu crezi că este păcat să admiri sau să fii atras de mutrişoara drăguţă a unei fete care pe deasupra este şi bine făcută, te sfătuiesc să te întorci la cămin, să te închizi în cameră şi să-I ceri iertare lui Dumnezeu că L-ai supărat". Mark se simţise roşind. "Ce vrei să zici?" Ochii lui Bob se luminaseră din nou, şi el zisese, fără ironie: "Ce te frămîntă de cîtva timp? De ce, de fiecare dată cînd întîlneşti o fată, te crezi obligat să te uiţi în altă parte?" Mark ar fi preferat să fie la o sută de kilometri depărtare. Deci Bob îşi dăduse de mult

seama de lucrul acesta! "Crezi că dacă ai devenit creştin", continuase Bob, "n-ar mai trebui să ai de-a face cu sexualitatea? Ar trebui oare să-ţi fie ruşine de ea, să te uiţi în altă parte de fiecare dată cînd se manifestă?" El zîmbise cu sinceritate. "Dacă ai ajuns aici, înţeleg că asta te frămîntă". Apoi, din nou pe un ton serios, zisese: "Poţi crede cu adevărat că Dumnezeu pe care Îl cunoşti şi pe care Îl cunosc şi eu a putut să creeze ceva dezgustător?" Mark ezitase. Nu se gîndise niciodată la lucrul acesta, nici nu-i trecuse prin minte că Dumnezeu ar fi putut inventa acest gen de dorinţă. "Atunci cînd s-a pus pentru prima dată chestiunea, ai luat oare Biblia ca să vezi ce zice ea despre aceasta?" Mark clătinase din cap. Nu, nu făcuse aşa ceva. "Păcat. Ar trebui ca lucrul acesta să devină un reflex pentru tine. Ai o problemă? Biblia. O altă problemă? Biblia". "Eu... eu... nu mă gîndeam că ea vorbeşte despre asta", se apărase Mark. "Vei găsi în ea tot ce are legătură cu viaţa noastră. Iar cei care au scris-o aveau destul de bun simţ ca să ştie că relaţiile dintre bărbaţi şi femei nu se limitează la necesitatea de a da naştere unor copii". Mark nu mai ştiuse ce să zică. Se simţea învins. "Eşti de acord că Dumnezeu ne-a creat bărbat şi femeie, nu-i aşa?" începuse Bob. "Da". Era evident... dar el nu se gîndise niciodată la semnificaţia acestui lucru. "Bine", continuase Bob. "Cînd Dumnezeu a creat bărbatul şi femeia, i-a plăsmuit în mod asemănător şi în acelaşi timp diferiţi, dar şi unii şi alţii trebuie să ia parte la planul Său pentru creaturile Sale. În acest plan, tot ceea ce, în noi, are de-a face cu sexualitatea, ocupă un loc deosebit, chiar vital; atunci cînd Îi aparţinem, în felul acesta trebuie să vedem lucrurile. Iar dacă îţi imaginezi că în aceasta este ceva obscen sau ruşinos, să ştii că obscenitatea nu este în creaţie, ci numai în căpşorul tău". Apoi, el adăugase: "Ştii, cu tinerii creştini trebuie adesea să începi să faci această rectificare, căci e necesar ca ei să înveţe să-şi folosească întreaga fiinţă spre gloria lui Dumnezeu". Mark se aplecase asupra paharului său. Pe faţa lui se putea citi jenă, confuzie, surpriză. Iar dacă era adevărat că pînă astăzi se înşelase complet... "Ce vrei să zici prin: ‚spre gloria lui Dumnezeu'?" se încumetase el să zică. "Mai întîi, poţi în mod cinstit - şi cu bucurie - să admiri şi să apreciezi ceea ce este frumos şi atrăgător; trebuie să fim recunoscători pentru lucrul acesta mai degrabă decît să-L condamnăm pe Dumnezeu că l-a făcut aşa". Curios lucru, dar lui Mark i se păruse că timp de o clipă scăpase de o povară grea. Dar povara îşi reluase curînd locul. Cu siguranţă că Bob avea dreptate în ceea ce priveşte teoria, dar cît despre... Mark ezitase din nou. De acum, Bob nu mai era un străin, dar era ceva neplăcut şi supărător să laşi pe fiecine să-şi vîre nasul în anumite aspecte ale vieţii tale pe care le consideri intime. "Tu eşti perfect normal", zisese Bob. "Şi eu, dacă aceasta te poate ajuta", adăugase el. Mark îl privise cu vioiciune, căutînd la Bob manifestarea unei ironii pe care crezuse că o zăreşte în ochii lui. Dar nu întîlnise decît o faţă serioasă şi atentă. Cu toate acestea, orice ar fi vrut să zică cu asta, tot rămăsese icnetul acela enigmatic de admiraţie. Mark îşi îndreptase spatele: "... Şi apoi emoţiile, senzaţiile, ce faci cu ele?" zise el cu o anumită agresivitate. "Dacă crezi că Iesus Cristos poate fi Martorul invizibil al acestor senzaţii sau emoţii - numeşte-le cum vrei - nu ai de ce să le refulezi. Criteriul unui acord cu această prezenţă invizibilă este de altfel o călăuză foarte sigură în toate domeniile. Evident", adăugase Bob făcînd cu mîna un gest larg, "este nevoie să facem faţă ispitei, ca şi altor probleme din viaţa noastră; trebuie să veghem ca să nu comitem în gînduri ceea ce ne-am reproşa să comitem în mod real. Dar cu siguranţă că Lui nu-I este mai greu să ne ajute în acest gen de probleme decît în orice alt conflict sufletesc... Şi ştii bine că nu e nimic rău în a fi ispitit; rău este doar să cazi în ispită". Da, Mark ştia lucrul acesta. Urmase apoi un minut bun de tăcere, timp în care

Mark se adîncise în gînduri. Deci aşa, nu era un caz disperat, un pervers... Doar că văzuse ansamblul într-o lumină falsă, şi acesta era singurul lucru de care putea să-i fie ruşine. Modul său de gîndire trebuia condamnat, şi nu corpul său! I se păruse că se trezea dintr-un vis urît. Se sprijinise pe speteaza scaunului, cu picioarele întinse, ca după o încercare grea. De data aceasta, scăpase de povară pentru o bună bucată de timp. El era liber. Amintindu-şi brusc unde se afla, îşi îndreptă din nou spatele. "Ei, atunci ai înţeles?" păruse să întrebe Bob din ochi. Era şi o uşurare să aibă un motiv bun de a fi voios. Îşi luase în mînă paharul şi, ca şi cum ar fi pus punct final conversaţiei, sfărîmase cu atenţie între dinţi bucăţile de gheaţă care mai rămîneau. Apoi zisese: "Îţi mulţumesc", pe un ton care se voia indiferent. Bob se mulţumise să zîmbească, fără convingere. Rămăsese un lucru... un fel de test. Comportîndu-se ca şi cum nu s-ar fi petrecut nimic, Mark îşi întorsese capul şi se uitase din nou la fată. Se simţise din nou cuprins de emoţia aceea mare, şi totuşi... de data aceasta fusese ceva diferit. N-ar fi putut să spună ce anume, dar... "Nu arată deloc rău", zisese Bob gînditor. De data aceasta, Mark se uitase cu atenţie la fată, apoi clătinase încet din cap, zicînd: "Da", şi chiar aşa credea. Aceasta fusese deosebirea. În clipa aceea putea să aprecieze faptul că ea era drăguţă. Mai înainte nu văzuse decît acel bikini galben pe care-l găsise indecent, chiar cam provocator; de fapt, acest costum de baie nu-i scotea în valoare frumuseţea, şi era păcat. Trăsese adînc aer în piept. Se simţea ca unul care vede pămîntul după douăzeci de zile petrecute pe mare. Părea că renaşte. Dintr-odată, ochii li se întîlniseră. El se întorsese imediat spre revista pe care o ţinea în mînă ca să-şi ascundă încurcătura. În fond, era foarte fericit că ei nu-i plăcuse modul în care o privea el. Acest gen de fată făcea să pară ridicol alt gen care se voia provocator, fetele acelea sexy, aproape goale, ale căror fotografii împodobeau paginile revistelor şi vitrinele cinematografelor. "Spune-mi, te rog, ai vreo prietenă?... Evident, dacă nu sunt indiscret". Mark se gîndise imediat la Jane şi pentru prima dată simţise libertatea să se gîndească la ea. "Nu, nu încă", zisese el ca pentru sine. "Cu atît mai bine", zisese Bob pe acelaşi ton. "Sunt şanse atunci ca să ai idei clare înainte de a fi ‚strîns cu uşa', ca să zicem aşa". "Ce vrei să zici?" "Ei bine... faptul că nu este un rău să fii informat... sau dacă vrei, pregătit din punct de vedere moral..." Bob schiţase un zîmbet: "Afară numai dacă, înainte de a deveni creştin, făceai parte dintre cei care au experienţă în asemenea lucruri". Mark se simţise roşind din nou şi, clătinînd din cap, zisese: "Nu, nu chiar aşa". "Vrei să zici că eşti fără experienţă, dar că te-ai gîndit mult la lucrul acesta", continuase Bob. "Da", recunoscuse Mark cu o figură ruşinată. "Bine. De acum înainte, vei putea să-ţi continui meditarea abordînd chestiunea dintr-un alt unghi". Bob zîmbise. "Presupun că n-ai nevoie de informaţii biologice", adăugase el. Mark clătinase din cap. Singurul lucru de care nu ducea lipsă erau amănuntele. "Pentru mine, lucrul esenţial este să accept faptul că expresia fizică a dragostei este o reacţie în lanţ care începe cu o privire şi sfîrşeşte în pat. După cum ştii bine, aşa se întîmplă în general, şi aşa a vrut Dumnezeu să fie. Dar", şi Bob apăsă pe fiecare cuvînt, bătînd cu degetul în masă, "trebuie să-ţi spun odată pentru totdeauna şi fără discuţie: a face dragoste în afara căsătoriei este E-X-C-L-U-S: exclus". "Dar atunci, asta vrea să spună că..." "Asta vrea să spună pur şi simplu faptul că trebuie să înţelegi mecanismul dragostei şi să-l iei în serios, deci să nu-l consideri o forţă exterioară mistică şi imprevizibilă. Evident, nu vreau să zic că toate sentimentele tale trebuie băgate în aceeaşi oală. Dacă simţi ceva pentru o fată şi crezi că ar putea să devină o candidată acceptată... nu văd nici o obiecţie ca să vă sărutaţi". Privirea lui Mark se îndreptase din nou asupra fetei întinsă pe iarbă. "Dar, este preferabil să nu faci lucrul

acesta de prima dată cînd ieşi cu ea... pentru că nu veţi fi avut timpul să vă împărtăşiţi sentimentele reciproce. Şi apoi, este nedrept pentru unul dacă celălalt nu este foarte sigur de propriile lui sentimente şi, fără voia lui, doar se preface. Relaţia lor este denaturată ca urmare a acestui lucru, deoarece baza nu este solidă". Mark era de acord în principiu cu lucrul acesta. "Cînd se va pune problema în mod practic pentru tine, ia-o încet, nu te pripi, respect-o, şi totul va merge bine pentru voi doi. Dar dacă simţi chiar şi umbra unei senzaţii bruşte şi violente de foame, atenţie! Aceasta va fi avertizorul tău de siguranţă. Împotriveşte-te, înainte de a fi prea tîrziu şi de a fi depăşit de evenimente". Bob întîlnise privirea lui Mark. "Dar aşa ceva se întîmplă numai altora, nu-i aşa?" zisese el, pe jumătate serios. Mark crezuse că zăreşte în ochii lui Bob ceva ca o umbră care făcuse repede loc unui zîmbet binevoitor. "Oricum, nu e nevoie să ajungi acolo. Totuşi, dacă există pericolul ca sentimentele s-o ia razna, îţi urez pur şi simplu să redevii stăpîn pe tine înainte de a regreta; şi, crede-mă, aceste regrete sunt amare", adăugase el încetişor, ca şi cum Mark n-ar mai fi fost acolo. Umbra care apăruse pe faţa lui Bob dispăruse aşa cum venise, şi el continuase: "Deci, oricare ar fi fata, respect-o - vezi ce vreau să zic -, nu te grăbi prea mult şi, încă de la început, de ce nu, aduceţi chestiunea înaintea Domnului. Vei vedea atunci că nu veţi avea nimic de regretat". Mark aprobase din nou; dar schimbarea aceea de pe faţa lui Bob îi rămăsese în minte. Nu durase decît o secundă, una dintre acele clipe de adevăr care te dau de gol fără voia ta. Şi oricare ar fi fost cauza schimbării, ea lăsase în Bob o durere pe care nu şi-o putuse stăpîni, nici chiar preţ de o clipă.

***

Un zgomot brusc, înapoia lui Mark, îl readuse dintr-odată în du- pă-amiaza aceea de sîmbătă. Tocmai intra Jane. Bătea vîntul, şi uşa se trîntise. Pentru moment, Jane nu mai conta prea mult. Mark privea fix silueta care se îndepărta. Îşi zisese doar că ea ar putea fi, cîndva... Cînd ajunse la cămin, începu să-şi pună în ordine ideile. Era totuşi un punct pe care voia să-l lămurească. În discuţia lor, Bob păruse convins că fata pe care Mark o va întîlni într-o zi va fi o creştină, pur şi simplu. Pe moment, Mark fusese la fel de convins de lucrul acesta. Dar acum nu mai era chiar aşa de sigur. De exemplu, dacă Kathy era o fată creştină doar cu numele, ei bine, poate că Dumnezeu voia ca Mark să se străduiască s-o aducă la El! De ce nu? A doua zi, toate îndoielile lui dispărură cînd el şi Bob intrară în bi-serică. Kathy era acolo. Ea era înaintea lor cu - după cum presupunea Mark - părinţii ei; el n-o vedea decît din spate, iar ea nu putea să-l vadă. Dar ea era într-adevăr acolo, şi acesta era singurul lucru care conta. Acum nu mai exista nici un obstacol... Jane intrase la rîndul ei, şi apoi se aşeză alături de Mark ca de obicei. Dar el nici n-o luă în seamă. În noaptea care urmă, Mark o consacră în mare parte meditaţiei, şi la ora micului dejun luase cîteva decizii: În primul rînd, Kathy va fi Fata: această decizie fusese luată fără nici cea mai mică dificultate. În al doilea rînd, Dumnezeu va avea primul loc în relaţia lor; el nu vedea ce anume ar fi putut contracara această decizie. Şi, în al treilea rînd, el nu va face nimic, absolut nimic, care să fie blamabil sau vrednic de mustrare. În această zi de luni dimineaţă avea ca de obicei trei ore de curs. Astfel, Mark dispunea de o oră liberă înainte de amiază. În curtea din spatele căminului se amenajase o clădire veche într-un atelier în care se aflau cîteva maşini pentru modelăria în lemn. Lui Mark îi plăcea să se ducă acolo, unde modelase deja un mare număr de obiecte care îi îmbunătăţiseră modul de viaţă în cameră. Avea în lucru o etajeră şi se hotărî să folosească ora liberă ca să facă

această muncă distractivă. În timp ce-şi vedea de lucru în jurul circularului şi făcea planuri mari ca s-o întîlnească pe Kathy, auzi un hohot de rîs care părea să vină dinapoia unei stive de scînduri. El se uită curios într-acolo şi-i descoperi pe George şi pe Ralph încovoiaţi de rîs; cei doi ucenici, colegi şi ei de cămin, tocmai spuseseră probabil vreuna din glumele acelea deochiate în care erau specialişti. George se întoarse şi-l văzu pe Mark care îi privea ţintă. Făcînd semn lui Ralph să-l urmeze, ei înaintară împreună spre el, cu o încetineală calculată. Simţind provocarea, Mark se dădu înapoi pînă la zid şi se sprijini cu spatele de el. Cei doi băieţi îl încadrară. Rezemîndu-se cu cotul de zid, George se adresă solemn lui Ralph: "Crezi că a priceput ceva din ce-am povestit noi?" Ralph zise pe un ton batjocoritor: "Crezi tu că are habar cum se face aşa ceva?" George îl privi pe Mark drept în faţă, apoi clătină trist din cap. "Mira-m-aş", zise el. "Trebuie că religia lui are ceva de a face cu asta", continuă el sentenţios. "Ştii tu povestea: să-ţi hrăneşti judicios sufletul şi să ignori restul". Ralph dădu din cap a aprobare. "Da, o specie de hermafrodit, nici mascul, nici femelă!" Mark îşi îndreptă atît de brusc poziţia, că cei doi se aruncară îndărăt, gata să lovească. "Ce vreţi să ziceţi cu asta?" strigă el cu pumnii strînşi. "Eu sunt la fel ca toată lumea". George se prefăcu că-l examinează. "Ce ştii tu de asta?" zise el coborînd tonul; apoi, fără să aştepte răspuns, îi întoarse spatele şi se îndepărtă agale, ajuns din urmă de un Ralph înseninat, ca şi George, satisfăcut de datoria îndeplinită. Mark îşi înăbuşi furia şi sentimentul de umilinţă. Începu să mătură duşumeaua cu nişte mişcări largi, ridicînd un nor de praf; în el rămaseră umilinţa şi o anume ruşine. Ei îl umiliseră intenţionat dîndu-i de înţeles... Dar nu era nimic. Le va arăta el cine era. El se opri brusc. Să le arate? Dar trebuia să facă ceva! Trebuia să le arate că el, creştin fiind, era la fel de normal, la fel de viril ca oricare altul. Dintr-odată, Kathy i se păru de o importanţă capitală. Mark se repezi la vestiar, apoi, pe răzor, spre cantina în care toţi tinerii care lucrau în cartier veneau să ia masa la amiază. Precis că şi Kathy va mînca acolo, dacă nu cumva, ca celelalte fete, nu-i plăcea rasolul de luni. Dacă acesta era cazul, o va aştepta atunci la ora două la intrarea clădirii administrative a Agenţiei. El luă distrat tava care i se întindea şi se îndreptă spre una din mesele lungi la care luaseră deja loc Bertram şi Jim. Îşi făcuse griji în mod inutil, căci intră Kathy, singură, în timp ce el începea să-şi mănînce amandina. Îi plăcea mult această prăjitură de la cantină şi nu observă fata care intra. Conştient că se petrecea ceva, ridică capul spre Bertram şi Jim care făceau cu ochiul şi care priveau amîndoi spre uşă. Înţelegînd foarte repede sensul acestei priviri, inima începu să-i bată mai repede. Ah, şi ei îşi imaginau că el nu era decît un naiv care se înfricoşa la vederea unei fete. Şi cînd te gîndeşti că nu-şi dăduse seama pînă acum de lucrul acesta. Foarte bine. Le va arăta el lor. Cînd Kathy se întoarse spre el, era gata. Dar nu se aştepta la acest fior care îl străbătu atunci cînd privirile li se întîlniră. Ştiu atunci că pe el îl căuta ea. Aşteptă ca ea să se aşeze, cu tava în faţă, la celălalt capăt al mesei. Zicînd atunci un "scuzaţi-mă" celor doi băieţi din faţa lui, îşi luă farfuria şi se ridică fără grabă. El ştia că ei nu-şi vor crede ochilor, şi acest gînd îi procură o anumită plăcere. Kathy ridică timid capul spre el atunci cînd el fu la înălţimea ei. El îşi luă inima în dinţi: "Ă... îmi dai voie?" zise el fără sfială, şi de atunci încolo totul se petrecu aşa cum nici în vis n-ar fi îndrăznit să spere. Kathy păru oarecum intimidată de el. Era ciudat: el nu se gîndise niciodată că ea ar putea fi intimidată de el, şi aceasta îl încurajă. Cînd îşi terminară masa, el o însoţi la birou. Pe drum nu vorbiră nimic important. De fapt, pentru Mark nu conta prea mult lucrul acesta, ci ceea ce conta era felul acela de atracţie pe care ea părea s-o aibă pentru el. Destul de ciudat, el nu se simţise niciodată aşa de fericit cu altcineva. Nici chiar cu Jane. Dar el nu

putea s-o compare pe Kathy cu Jane. Kathy era foarte diferită. Părea mai în vîrstă, şi lucrul acesta făcea să crească siguranţa lui Mark. Jane era simpatică, şi el ţinea mult la ea, dar într-un sens ea nu se deosebea prea mult de o soră. Cînd Kathy îl părăsi ca să se ducă la muncă, conveniseră deja să se întîlnească în aceeaşi seară la colţul străzii. Plin de avînt, Mark traversă în pas alergător peluza care îl separa de atelier. În acea după-amiază fusese mutat în secţia de "CTC" şi trebui să se concentreze asupra a ceea ce făcea. Dar, de fiecare dată cînd putea să mai slăbească atenţia, gîndurile i se întorceau la Kathy. Da, ea era în-tr-adevăr foarte diferită de Jane. După mai mult de două luni de întîlniri regulate, se purtase pur şi simplu cu ea ca şi cu o prietenă. Pe Kathy n-o văzuse decît de trei ori şi era nebun după ea. Parcă îl trăsese după ea... Timp de cîteva clipe, Mark nu se simţi în largul său. Da, parcă ea ar fi sărit peste nişte etape. Dar de ce să dea importanţă acestui lucru? În fond, totul era atît de nou şi de excitant! Restul zilei trecu într-o tensiune interioară crescîndă. Îndată ce sună clopoţelul, Mark întrerupse lucrul şi se grăbi să ajungă la cămin. Hotărîse să aibă un moment de rugăciune înainte de a pleca iarăşi din cameră, pentru că simţea că nu se va întoarce aşa de repede acasă. Îi fu greu să se concentreze, fie asupra Bibliei, fie în rugăciune; gîndurile îi fugeau mereu la Kathy. Reuşi totuşi să-I ceară lui Dumnezeu să binecuvînteze această seară şi s-o folosească spre gloria Sa aşa cum găsea El de bine. Apoi gongul sună masa de seară. Bob era în tovărăşia unui prieten care era în vizită la el. Mark se duse deci să se aşeze lîngă cei doi ucenici care stăteau în camera de lîngă el. Dar, în timp ce ieşea, trecu prin faţa mesei lui Bob care, uimit la vederea sacoului şi pantalonilor lui Mark proaspăt călcaţi, îi zise voios: "Bună seara!" Mark îi zîmbi, dar nu avea timp să se oprească. Kathy plecă de acasă cu puţin înainte de ora 7 şi se grăbi să vină la locul de întîlnire. Lui Mark i se păru în mod vag că ea era nerăbdătoare să ajungă la colţul străzii, dar era mult prea ocupat s-o privească în timp ce venea spre el ca să dea importanţă la ceea ce nu era de altfel decît o impresie. Nu realizase niciodată pînă atunci cît de bine era făcută. Ea purta o rochie albastră cu nasturi albi, foarte strînsă pe corp, un pic chiar prea strînsă, şi foarte decoltată, cu o cruciuliţă de argint atîrnată la gît. La drept vorbind, această rochie îl stînjenea pe Mark. Într-un sens, ea îi plăcea, dar în alt sens, îşi zicea că o fată cu adevărat serioasă n-ar arăta atît de mult din ea... şi mai ales nu în felul acesta. I se părea că acea cruciuliţă nu-şi avea locul aici. Dar de ce să se gîndească la lucrul acesta? Oricum, Kathy era drăguţă, şi ceea ce arăta nici nu merita să fie ascuns! Şi apoi, ea era cu el. După ce mîncară ceva de la chioşc, se plimbară prin parc, şi el înţelese de ce se grăbise ea atît de mult să plece de acasă. Tatăl ei era foarte strict, şi ea nu îndrăznise să-i spună că ieşea cu Mark în seara aceea. Această mărturisire îi displăcu lui Mark. Ea îi acorda o întîlnire fără ştirea părinţilor; nu-i plăcea ideea de a pune întîlnirea lor sub semnul minciunii. Totuşi, ce putea face? Şi apoi, oricum, nu vor face nimic care să fie ascuns tatălui ei, şi acesta era lucrul important. Dar el hotărî că nu va sta prea mult şi că o va aduce devreme acasă, cel puţin de data aceasta... Încă se mai gîndea la aceste lucruri cînd ajunseră la o bancă puţin mai retrasă. Kathy se aşeză pe ea şi, privindu-l fix în ochi, îl întrebă cu o figură neliniştită: "Am făcut ceva ce nu-ţi place?" Mark se aşeză şi el. Dacă zicea nu, ar minţi. Dar nu putea zice nici da. "Nu chiar", zise el, "doar că... în fine... mă gîndeam... nu ştiam că nu-i ziseseşi nimic tatălui tău". Ochii lui Kathy se holbară. "Nu da prea multă importanţă acestui lucru. Totdeauna sunt obli-gată să umblu cu şiretlicuri faţă de el, altfel n-aş putea face niciodată nimic". Mark nu răspunse. Mai întîi era rochia aceea, apoi faptul că-l făcuse complice la o acţiune pe care o dezaproba, iar acum ea nu părea să vadă nici

un rău în această acţiune şi această minciună. Putea fi oare cu adevărat creştină dacă acţiona într-un asemenea mod? El ridică capul şi-i întîlni ochii care îl observau. Dintr-odată, neliniştea pe care o descoperi în ei se risipi. "Oh, îţi cer iertare, Mark", zise ea încetişor, "nu ştiam. Nu este nevoie să ne revedem dacă nu vrei. Poate că ai prefera să mă duci imediat acasă?" Mark se uită cu atenţie la frumoşii ei ochi căprui şi încercă să lupte contra gîndurilor care îl invadau. Nu avea nici un chef să se bată, ci doar să cedeze acestei amorţeli sau toropeli. "Nu văd nici o obiecţie ca să vă sărutaţi", îi zisese Bob. Rapid şi nervos, dar cu un fel de hotărîre, el se aplecă spre Kathy şi sărută această gură atrăgătoare care i se oferea. El tresări şi, realizînd brusc ceea ce făcuse, se aruncă repede înapoi. Nici măcar nu-i ceruse voie... Dar ea nu părea deloc supărată, ci se ridică şi-l privi fix în ochi, cu un zîmbet maliţios. Iar el îşi dădu seama că ea hotărîse ca el s-o sărute... şi că într-un fel sau altul, ea îşi atin-sese scopul. Fără îndoială că modul în care îl privise voia să zică lucrul acesta... Pentru a doua oară, el se simţi stingherit. Apoi, simţi urcînd în el un soi de spaimă. Ea făcuse în aşa fel, încît el s-o sărute. Cum reuşise asta? Nu era pentru prima dată cînd săruta o fată, şi totuşi nu putuse rezista atunci cînd ea îl privise în felul acesta. Iar acum nu voia altceva decît să repete sărutul. Înainte ca buzele să li se întîlnească din nou, ea se ridică dintr-o săritură. "Hai, vino", zise ea rîzînd. "Să continuăm plimbarea". El apucă mîna pe care i-o întindea ea şi o ţinu cu grijă. În timp ce treceau peste un pătrat de gazon, el se întrebă dacă s-o urmeze sau s-o tragă după sine. Niciodată nu mai simţise o asemenea emoţie. Ea era atît de puternică, încît el se simţi timp de o clipă dezorientat. Era oare drept să fie aşa de emoţionat? Dar, în fond, de ce ar fi fost greşit lucrul acesta? Ei nu făceau nimic rău, şi dintr-odată el îşi recăpătă stăpînirea de sine. Fără îndoială că Dumnezeu permisese ca el să simtă o emoţie atît de puternică, şi deci în aceasta nu putea fi nici un rău. În plus, El ştia că Mark nu făcuse decît să arate ceea ce simţea. Şi dacă ar săruta-o din nou, poate că ar găsi în aceasta vreo alinare. Dar el nu fu alinat, probabil din cauză că, de data aceasta, Kathy îşi puse braţele în jurul gîtului lui şi-l sărută la rîndul ei. Şi mai era ceva... modul în care ea se lipise de el, felul în care ea îi pusese mîna pe păr cu un fel de ardoare. Da, era ceva, dar nu ştia prea bine ce... pînă cînd avu dintr-odată convingerea că fata pe care o ţinea în braţe îl accepta, se supunea lui ca unui bărbat. Nu ca unui băiat, ci ca unui bărbat. Aluziile tendenţioase ale lui Bertram şi Jim, sau ale lui George şi Ralph, sau ale tuturor celor care gîndeau ca şi ei, erau într-adevăr fără nici o bază. O fată ca şi Kathy îl acceptase, chiar pe el. Era o dovadă suficientă că... Era pe punctul de a o săruta din nou, cînd ea îl luă prin surprindere desprinzîndu-se brusc de el, cu un chicot amuzat. În timp ce traversau din nou parcul, ea nu încetă să-l tachineze, cînd lăsîndu-se îmbrăţişată, cînd fugind de el chiar în clipa în care se pregătea s-o sărute; cînd Mark o urmărise suficient de la un copac la altul şi începea să se enerveze, ea se lăsa prinsă, şi el nu se mai gîndea decît la ea, în timp ce stătea aşa strîns lipită de el. El respinse toate îndoielile care îl asaltaseră. Era pur şi simplu ceva neaşteptat! În toată viaţa lui nu mai cunoscuse o asemenea emoţie. Dar nu era nici un rău în asta. Începea să se întunece cînd ajunseră din nou la marginea parcului, şi Mark îşi dădu dintr-odată seama că se învîrtiseră în cerc şi reveni-seră la punctul de plecare. Nici măcar nu realizase lucrul acesta. El o ajunse din urmă la grilaj. Ea nu-şi pierduse capul ca şi el... ci condusese jocul încă de la început. Dar oare o făcuse intenţionat? Oare urmărea un scop precis? Ea îl privi drept în ochi. Nu, era imposibil; o pură coincidenţă. De data aceasta, ea nu aşteptă sfîrşitul sărutului pentru a se desprinde din nou de el. O luă la fugă spre strada ei şi dispăru rîzînd înapoia grupului compact de

case. El alergă după ea cu înverşunare: gluma durase destul! Lui Mark îi fu dintr-odată teamă că ea îl părăsise complet. Nu ştia ce avea ea de gînd să facă acum. Dar ea nu-l părăsise. Îl aştepta, sprijinită de un arbore, la colţul străzii. Foarte aproape, un felinar de stradă lumina slab, dînd lucrurilor un contur şi umbre exagerate. Lui Mark i se tăie răsuflarea cînd văzu silueta care se profila în acest decor şi se opri brusc. Primul său reflex fu să se smulgă din această contemplare liniştită. Dar la urma urmelor, de ce? De ce să n-o privească? Bob zisese că nu e nici un rău în asta. Şi dacă Dumnezeu i-a dat un asemenea corp, tot El făcuse şi ca Mark să aibă dorinţa de a o privi. Iar lui Kathy îi plăcea mult ca el s-o privească. Văzuse lucrul acesta în modul în care îl privea ea la rîndul ei, drept în ochi şi zîmbind. Ea se aşezase acolo intenţionat. Ea făcuse totul într-adins. Îl făcuse să descopere în el lucruri despre care nici el însuşi nu ştia că se găseau acolo. Dar ea ştia lucrul acesta, şi îi permisese să petreacă nişte clipe extraordinare. Ei nu făcuseră nimic rău. Iar acum... Iar acum ochii ei îi sugerau o posibilitate. El simţi că parcă îl strînge cineva de gît. Dar de ce îi era dintr-odată teamă? Nu mai era un băiat; Dumnezeu ştia bine lucrul acesta. Şi la fel ştia şi Kathy. Ea ştia că vine o clipă cînd gîndirea şi imaginaţia nu mai sunt de-ajuns... cînd ai nevoie de acţiune. Ea învăţase lucrul acesta înaintea lui. Şi acum ochii ei păreau să spună că nu era totdeauna necesar să aştepte atîta timp. Mark îşi recăpătă suflul şi se apropie de ea, dar fata se îndepărtă imediat de el. Simţi brusc că ceva în el se schimbase. O forţă nouă îl împingea să pună mîna pe această fată. Era un sentiment straniu şi absurd... ca şi cum ar avea drepturi asupra ei, ca şi cum ea l-ar fi privat de ceva. El îşi reveni în fire, aproape de panică. Kathy se apropie atunci de el şi rîse. "Eşti nebun! Nu pe stradă!" El se destinse puţin, dar, în timp ce mergea, îşi ţinu braţul strîns în jurul umerilor ei. Ea îl conduse spre un loc întunecat de-a lungul unui zid înalt de grădină. "Este spatele casei noastre", zise ea încetişor, dar el nu asculta decît pe jumătate. Ea nu mai încercă să se desprindă de el: de data aceasta, el nu i-ar mai fi cedat iniţiativa, chiar dacă ea ar fi vrut. Acum, simţea în el două persoane. Una, cea pe care o cunoştea, era înspăimîntată de emoţia intensă pe care o simţea. Cealaltă persoană îi era străină; încăpăţînată şi hotărîtă, n-ar fi şovăit nici o clipă să folosească forţa împotriva acestei fete dacă ea s-ar fi împotrivit. La acest gînd, ceea ce mai rămînea raţional în Mark reacţionă violent. Trebuia să se oprească. Totul lua o altă întorsătură. Dar, cînd el simţi sub mîna lui rotunjimea sînului, îşi pierdu cumpătul. Se lăsă atras într-un vîrtej dezlănţuit, o foame sălbatică de a poseda, de a absorbi, de a încercui complet acest corp cald şi de a-l strînge lîngă sine. Apoi, el o simţi pe Kathy mişcîndu-se uşor şi auzi zgomotul făcut de o clanţă care cedează. "Vino în grădină", şopti ea. Această voce pe care o auzea în ureche îl paralizează. Kathy era o persoană. Din clipa în care se desprinsese de el pentru prima oară - poate chiar înainte -, ea nu mai fusese o persoană, ci un lucru, un corp pe care îl dorea ca să-l satisfacă pe al său. El refuzase să vadă adevărul în faţă, şi acum cînd era forţat s-o facă, această foame necontrolabilă, nemiloasă îi luase complet locul. El o dorea. Voia s-o aibă. Se înfioră cînd se gîndi ce urma să facă - ceva cerut de fiecare fibră din corpul său -, dar nu se putea desprinde de ea. Îşi dădu seama că ea îl atrăgea spre poarta grădinii... acolo unde era iarbă... şi el se lăsa dus. Credea că o să se sufoce. Nu trebuia s-o urmeze. Nu avea voie să treacă dincolo de această poartă. Oh! Oare de ce nu-i sărea ea în ajutor? Dacă era o fată corectă, l-ar fi ajutat; ea nu l-ar fi privit aşa, nu s-ar fi lăsat mîngîiată în felul acesta... Încă de la început, ea hotărîse să-l ducă acolo unde se afla acum, şi odată ce bărbatul din el se trezise şi nu mai voia să tacă, ea urma să-l lase să facă tot ce dorea. Mîna sa obosită de aceeaşi poziţie alunecă, şi degetele i se prinseră de lănţişorul care

atîrna la gîtul lui Kathy: ca o licărire de speranţă în plin ocean, cruciuliţa de argint... Dar ar putea El să-l ajute acum? Ar vrea să Se mai ocupe de el? Mark nu ţinuse seama de avertismentele Lui. Oare îl va lăsa să se descurce singur? Ar putea oare să ierte un lucru atît de grav, atît de deliberat? De ce să întindă mîna ca să-l scoată pe un aşa tip ca el dintr-o asemenea încurcătură? Mark Îi ceru ajutorul. Pesemne că rostise cu voce tare cîteva cuvinte, căci Kathy îşi veni în fire şi-l privi drept în ochi. Apoi, ea îi rîse în nas. "Domnul mai merge încă la şcoala duminicală!" îşi bătu ea joc. "Şi eu care credeam că eşti bărbat!" Mark o fixă în tăcere. Apoi îi dădu drumul. Acea nevoie, acea foame teribilă era tot prezentă, dar el nu se mai simţea obligat s-o urmeze. El nu mai lupta singur. Domnul nu-l părăsise. Era acolo cu el. Iar cuvintele lui Kathy avură asupra lui efectul contrariu celui pe care voise ea să-l producă. "N-am avut niciodată nevoie să-mi dovedesc lucrul acesta", zise el ferm, "şi n-am nici un motiv s-o dovedesc printr-o ispravă de felul acesta". Şi el o lăsă acolo în pragul porţii.

***

În timp ce se apropia de cămin, furtuna din el se potolise. Ea îi lăsa un gust amar, o sfîşiere, un anumit dezgust de sine însuşi. Degeaba îşi zicea că era greşeala lui Kathy, el îşi simţea totuşi partea de responsabilitate. Ar fi trebuit să ţină seama de îndoielile pe care le avusese cînd o văzuse în această rochie albastră. O fată "cu gust" n-ar fi purtat niciodată o asemenea rochie. În orice caz nu Jane. Avu o strîngere de inimă încercînd să şi-o imagineze pe Jane în această îmbrăcăminte, dar nu reuşi. De altfel, nu era momentul să se gîndească la ea. Apoi, în parc... Da, da. Înţelegea acum foarte bine ce îndemînatică fusese, cum condusese acest joc de-a şoarecele şi pisica... Îi venea rău cînd se gîndea că se comportase cu ea ca un bădăran. Nu lui Dumnezeu ar fi trebuit să-I mulţumească pentru tot ceea ce simţise. Tot ceea ce avusese în cap era să facă dragoste cu Kathy. Dragoste! Cum îndrăznea el să numească dragoste ceea ce gîndise şi făcuse el? Nu-i trebuiseră decît cîteva minute ca să uite orice respect pentru ea. Nu se gîndise decît la el şi la dorinţa lui. Închise ochii o clipă. În fond, care era vina lui? Ceea ce dorise... nu primise cu adevărat - şi totuşi o dorise cu ardoare; voise s-o aibă cu înverşunare, cu o foame teribilă. Oare să fie vorba de: "Oricine priveşte o femeie ca s-o poftească..."? Se simţi cuprins de panică. Nu înţelesese nimic. Îşi zisese că nu făceau nimic rău - dar nu era nici o deosebire. El o dorise, voise s-o aibă, şi potrivit Evangheliei era acelaşi lucru ca şi cum ar fi făcut-o. Ajuns la cămin, îşi tîrî după el dezgustul de-a lungul celor două rampe de scări care duceau la camera lui. Dumnezeu îl făcuse aşa cum era. El îi făcuse un cadou minunat pentru ca să se folosească de el la momentul potrivit. Iar el fusese cît pe ce să facă abuz de el, îl dena-turase, îl murdărise. Îi era scîrbă de sine. Se oprise la timp către sfîrşit, şi nu ajunsese pînă la capăt... Dar nu; Cristos era Cel care îl oprise la timp, nu el însuşi. Ajungînd în coridorul care ducea la cameră, Mark suspină amar. Aflase o serie de lucruri despre el în aceste cîteva ore, dar ar fi dat nu ştiu cît să nu le fi descoperit în felul acesta. În clipa cînd să deschidă uşa camerei, se opri. Poate că nu se rugase suficient... şi totuşi Îi ceruse lui Dumnezeu să binecuvînteze această întîlnire, să o folosească spre gloria Sa. Dar El nu-i ascultase rugăciunea. Cum ar fi putut s-o facă atunci cînd Mark Îl ţinuse pur şi simplu la distanţă toată seara?! Deodată, Mark nu putu suporta gîndul de a sta singur în camera lui. Aruncă o privire spre uşa lui Bob. Precis că nu se culcase încă şi că nu va avea nimic împotrivă ca el să... Dar ce-ar putea Mark să-i zică? Nu avea mare

importanţă ceea ce i-ar zice; el voia pur şi simplu să stea lîngă cineva care era într-adevăr în contact cu Dumnezeu - cineva care să-l ajute să nu se mai simtă aşa de... indiferent. De fapt, nu avea nevoie să-i zică ceva. Cînd Mark răspunse invitaţiei care îi fusese făcută de a intra, îl găsi pe Bob culcat în pat, cu o carte deschisă pe piept. Bob îi aruncă una dintre privirile acelea pătrunzătoare ale lui. "Salut! Intră", zise el. Bob avea oroare de acte de politeţe în viaţa particulară, iar Mark nu făcu aşa ceva. El intră şi se aşeză pe unul dintre cele două fotolii de pînză care ocupau aproape toată camera. După cîteva minute de tăcere, realiză că Bob nu zisese nici un cuvînt. Nici măcar nu-l întrebase dacă petrecuse o seară frumoasă. Oare seara aceasta era în aşa măsură înscrisă pe faţa lui? Mark nu putu suporta mult timp singurătatea pe care o simţea. "Am stricat totul", lăsă el să-i scape. În sfîrşit, Bob se mişcă şi se aşeză pe pat. "Ah, da?" zise el încetişor. Închise cartea şi o puse îngîndurat pe marginea patului. - "Vrei să zici?"... Apoi se întoarse brusc şi, privindu-l pe Mark cu un ochi enigmatic, adăugă calm: "Jane?" "Nu", aproape că strigă Mark. N-o va amesteca totuşi pe Jane în- tr-o asemenea istorie. "Nu", repetă el mai liniştit. "Cea nouă... de la Davis". "Nu, nu poate fi adevărat!" exclamă Bob. "Vrei să vorbeşti cumva de Kathy, de faimoasa Kathy? Atunci precis că a trebuit să treci prin botezul focului!" "Ce... De unde ştii?" "Este o tipă fîşneaţă şi cochetă. N-ai decît să-i priveşti ochii şi modul în care îşi leagănă şoldurile. Este genul de fată care nu poate privi un bărbat fără să se întrebe dacă face bine dragoste... Îmi pare rău că a pus gheara pe tine... şi totuşi, cred că experienţa îţi va fi salutară şi că nu te vei mai lăsa prins atît de prosteşte. Dar de data aceasta nu-ţi fă atîtea griji", adăugă Bob cu un zîmbet. "Îmi imaginez uşor că împreună cu ea ai cam deraiat puţin!" Mark nu răspunse. Bob nu ştia... Dar ochii lui Bob erau aţintiţi încă asupra lui. "Sau este ceva şi mai grav?" întrebă el calm. Mark nu se putea hotărî să vorbească, sau să răspundă fie şi cu un semn din cap. El se concentră asupra unui fir lung şi roşu pe care îl smulsese din urzeala fotoliului său. Muţenia avea să-l trădeze, îşi dădea seama de lucrul acesta. Bob avea să ştie totul, şi îi era necaz pe el din cauza aceasta. Ah, îşi muşca mîinile că venise aici. "Ai vrea să-mi spui ce s-a întîmplat?" continuă Bob cu politeţe, dar şi cu o anumită fermitate; şi Mark simţi deodată că trebuia să-i spună tot, că trebuia să se debaraseze de această povară. Bob îl ascultă fără să-l întrerupă, mulţumindu-se să clatine din cap din cînd în cînd. Mark nu-i dădu toate detaliile, dar îşi dădu foarte repede seama că Bob cunoştea cu precizie natura acestora şi că nu părea deloc surprins din cauza lor. Cînd Mark termină, Bob îşi puse coatele pe genunchi şi rămase nemişcat în această poziţie timp de cîteva clipe, privind drept în faţa lui. "Te deranjează dacă-ţi cer să zici lucrurile pe nume?" întrebă el în sfîrşit. "Căci, acolo unde ne aflăm, aş prefera să spui verde... în măsura în care este posibil. Este prea uşor să înţeleg sau să interpretez greşit o frază bine formulată". Mark aprobă, mirat de această observaţie. Cine era el să se simtă jignit de un limbaj direct? "Bine", continuă Bob. "Atunci zi-mi sincer: Te-ai culcat cu ea?" Mark clătină iarăşi din cap. "Nu. Dar... tare mi-ar fi plăcut s-o fac. Şi dintr-un punct de vedere este cam acelaşi lucru, ştii bine". Bob nu păru să ţină seama de această ultimă remarcă. "Ea era cu adevărat de acord?" "Da". "Dar atunci, de ce n-ai profitat de ocazie?" "Să pro... pro... profit de ocazie?" zise Mark buimăcit. "Da. De ce nu?" "Pentru că nu trebuie să se facă aşa ceva", se bîlbîi el, avînd din- tr-odată impresia că o să trebuiască să-şi apere poziţia. "Am vrut... Conştiinţa m-ar fi..." "Hai", îl întrerupse Bob cu un zîmbet, "aş fi pariat că-mi vei răspunde în felul acesta". Apoi continuă: "Există desigur posibilitatea ca, fiind de prima dată, să-ţi fie frică". El îşi încrucişă braţele. "Ascultă, Mark, ceea ce ţi s-a întîmplat este perfect limpede. Aventura ta n-are nimic dramatic în

sine. Evident, n-ar trebui să faci o obişnuinţă din asta! Dar, în această împrejurare, pot să te asigur de lucrul acesta, nu te-ai comportat ca un seducător - dacă aceasta te frămîntă chiar aşa". "Dar Dumnezeu zice..." ",Dacă cineva se uită la o femeie ca s-o poftească...'. Da, ştiu. Dar nu aici este greşeala ta". "Ba da!" "Ba nu! Ascultă-mă un minut. Tu ai refuzat de bunăvoie posibilitatea care ţi se oferea... şi aceasta dintr-un motiv întemeiat". Mark îşi simţi inima bătînd mai repede. "Să te gîndeşti să faci dragoste, să cauţi ocaziile sau condiţiile în care ţi s-ar oferi această posibilitate, iată pofta pe care o denunţă Dumnezeu. Ceea ce ţi s-a întîmplat nu este decît o suită de reacţii perfect naturale şi normale. Da, da, ştiu: aceste reacţii sunt cam violente. Ele te zdruncină. Dar aceasta nu înseamnă că sunt ,diabolice'. Aşa este făcut omul. Greşeala ta - şi există o greşeală - este aceea de a te fi pus pe tine şi pe Kathy în această situaţie riscantă". Mark nici nu încercă să se apere. Se simţea atît de uşurat, încît era gata să accepte orice din partea lui Bob. "Ai fi putut să pui capăt acestei aventuri înainte ca ea să degenereze, nu-i aşa?" zise Bob. Mark încuviinţă. Da, ar fi putut! Ar fi putut să ţină seama de avertismentul pe care-l sesizase atunci cînd, pentru prima dată, o văzuse în rochia aceea albastră, fără să mai ţină cont de celelalte detalii care îl avertizaseră în cursul serii. Nu voise să ţină seama de ele, îşi găsise tot felul de scuze. "Şi apoi, a doua greşeală a fost atitudinea ta", continuă el. "Simţurile tale vor reacţiona totdeauna în acelaşi fel în faţa unei fete. Iar răul nu stă în faptul acesta, ci în consimţămîntul tău în faţa unei capitulări, în această acceptare a lipsei tale de responsabilitate". Aceste ultime cuvinte merseră drept la ţintă, şi Mark îşi lăsă capul în jos ca să nu-şi arate emoţia. "Este inutil să tragem după noi cu orice preţ greşelile pe care le-am făcut", zise Bob. "Iesus Cristos a luat asupra Sa odată pentru totdeauna lucrul acesta. Pentru aceasta a acceptat El crucea". Mark ridică repede capul... apoi îl lăsă din nou în jos. Crucea?... Pedeapsa greşelii sale era oare în legătură cu crucea?... Dar trebuia să ai o îndrăzneală neobişnuită ca să pretinzi că Iesus Cristos accepta nu numai să-l ierte, ci şi să ia asupra Sa judecata greşelilor de acest gen. Pedeapsa i se cuvenea lui, lui Mark; o meritase şi accepta s-o îndure. "... Să-I cerem să Se ocupe El de lucrul acesta", îl auzi zicînd pe Bob. Bob se pregătea să se roage. Neavînd nici o altă idee, Mark închise şi el ochii. Cu simplitate, Bob Îi ceru lui Dumnezeu să-l ierte pe Mark şi pe el însuşi, din cauza morţii lui Cristos; doar atît. Mark nu mai îndrăznea să se mişte. Dorea atît de mult lucrul acesta! Să fie curăţit, scăpat... "Sîngele lui Cristos care ne curăţă de toate păcatele". Dar în acest "ne" era oare inclus şi el? Bineînţeles! Acum era sigur că aşa este; acest "ne" îi reprezenta pe toţi cei ce cred în Iesus Cristos. Şi apoi, nu se spunea: ... ne curăţă de toate păcatele, cu excepţia..., căci nu exista nici o excepţie. Pentru prima dată, Mark înţelegea importanţa crucii în viaţa noastră de fiecare zi; şi, din această clipă, prin credinţa doar în promisiunile Scripturii, avu certitudinea iertării sale. Da, el fu sigur că era curăţit. Iar în situaţia lui particulară, avea sentimentul că nu mai era nevoie de nimic. El murmură: "Mulţumesc". În aceeaşi clipă, începu să înţeleagă cine era Bob. La început avusese pe buze zîmbetul acela care îl surprinsese atît de mult pe moment. Şi apoi, Bob nu avusese nevoie de anumite detalii. Ştia cum se petrecea aceasta, ce gen de bătălie dăduse contra lui însuşi. Iar cînd se rugase, ştiuse să zică ceea ce avea Mark nevoie mai înainte de orice. Mark presupusese dintotdeauna că Bob avea răspunsuri clare, dar încă nu se întrebase niciodată cum şi de unde avea el această înţelepciune... El se întoarse spre Bob şi-l cercetă intenţionat. Era foarte bine informat. Oare aceasta însemna că...? Nu! Nu Bob, nu era posibil... Înainte de a avea timpul să-şi şteargă de pe faţă gîndurile care i se întipăriseră pe ea, o pereche de ochi negri îi întîlniră pe ai săi. Bob îi

susţinu privirea timp de o clipă, apoi zîmbi cu acelaşi zîmbet care îl uimise pe Mark înainte. "Ei, da", zise el foarte simplu. "A trebuit să trec şi eu pe acolo". Mark nu mai ştiu ce să zică. Nu putea decît să stea acolo nemişcat, continuînd să se uite la Bob care părea puţin cîte puţin să revină pe linia de plutire în timp ce ieşea dintr-o lume a viselor şi redevenea un om de carne, o fiinţă gînditoare şi vie cu adevărat. "Scuză-mă", zise Bob brusc, "n-am vrut niciodată să-ţi faci iluzii cu privire la mine; dar, vezi tu, sunt lucruri de care nu-ţi place să vorbeşti, lucruri pe care nu le poţi trîmbiţa de pe acoperişuri". Mark dădu din cap fără să zică nimic. Destul de ciudat, se simţea uşurat. Găsise totdeauna că era uşor să i se destăinuiască lui Bob, dar acum era ceva diferit, într-un anumit sens... pentru că şi Bob trebuise să lupte, şi poate chiar căzuse. Oare chiar căzuse?... Nu! Mark alungă acest gînd. Asta nu-l privea decît pe Bob. El n-avea nici un drept să ştie. Dar presupunînd că... oare Dumnezeu putea cu adevărat să te cureţe complet?... toată fiinţa ta... toate păcatele tale? Da, Scriptura zicea "toate". Dacă Bob avea răspunsuri bune, lucrul acesta se datora faptului că el însuşi avusese nevoie de aceste răspunsuri. Iar Mark avea şi el cu adevărat nevoie de ele. Şi pentru început, mai ales de unul. "Bob", zise el şovăind, "ai zis odată că pe fata - vreau să spun, pe cea pe care o iubeşti cu adevărat - nu e nici un rău s-o săruţi, nu-i aşa? Dar dacă treci din nou prin aceleaşi ispite?..." "Bine faci că ceri lămuriri", îl întrerupse Bob. "N-am spus că vei avea aceleaşi sentimente. Am spus că trupul tău va reacţiona în acelaşi mod. De aceea, el nu trebuie niciodată să rămînă singur în joc. Senzualitatea, chiar cea mai inofensivă - cum ar fi ţinutul de mînă - nu trebuie niciodată separată de contextul ei de dragoste şi de respect reciproc. Dumnezeu nu ne-a făcut numai corp sau numai spirit, ci a făcut din noi nişte fiinţe complete, echilibrate. Corpul şi spiritul au fost create pentru a lucra împreună ca rotiţele unui mecanism de ceas care participă toate - obligatoriu - la buna funcţionare a mişcării. Iar în dragoste, mai ales în dragoste, este necesară această unitate. Dacă este angajat numai corpul nostru, fără ca gîndurile sau sentimentele noastre să fie de acord cu lucrul acesta, te înşeli pe tine însuţi, sau, mai bine zis, ne înşelăm reciproc. Căci trebuie ca această unitate să fie prezentă şi în celălalt". Da, Mark era de acord acum. Nu era vorba numai de ceea ce făceai, ci şi de ceea ce gîndeai, ceea ce simţeai, ceea ce erai - totul în acelaşi timp. "Dar atunci, ce poţi să-ţi permiţi?" întrebă el fără prea multă convingere. "Totul depinde de tine; nu poţi să faci reguli generale. Puterea unui sentiment variază mult de la o persoană la alta, şi fiecare este afectat în mod diferit de acelaşi contact anume; deci, numai tu eşti în stare şi răspunzător să-ţi descoperi limitele - sau, să zicem, punctele sensibile. De exemplu, dacă faptul de a mîngîia părul cuiva trezeşte în tine dorinţa după nişte cuceriri mai importante, atunci lasă părul în pace, chiar dacă această mîngîiere nu are asupra altcuiva nici un efect. Testul rămîne valabil pentru orice altă mîngîiere şi, tare mi-e teamă, pentru săruturi. Nu-ţi fă griji; ele nu au în general un efect enorm sau disproporţionat". Bob zîmbi şi adăugă: "Fireşte, atîta timp cît sunt fără importanţă şi nu abuzezi de ele. Aş face din aceasta chiar o condiţie sine qua non. De fapt, cred că ţi-am spus deja lucrul acesta". Mark dădu din cap. Da, îşi amintea acum. "Apropo", adăugă Bob, "nu înseamnă că dacă săruturile tale sunt fără importanţă trebuie să-ţi acorzi dreptul de a le împărţi oricui!" "Nu, bineînţeles, înţeleg ce vrei să zici". "Tare mi-e teamă că o să ţi se pară un pic cam strîmt spaţiul autorizat, dar după experienţa de astăzi înţelegi motivul. Şi, oricum, o fată demnă de acest nume va avea destul bun simţ ca să nu-ţi ofere mai mult. Totuşi, recunosc că pentru ea nu este chiar aşa uşor, mai ales dacă te iubeşte. Respectul faţă de sine şi faţă de partener este un punct mai important decît îşi imaginează oamenii". Acest "dacă" îi reţinu lui Mark

atenţia. "Vrei să zici că pot s-o sărut, chiar dacă n-o iubesc cu adevărat?" Nu îndrăznise să spere atît. "Aici înţelegi greşit, şi gîndul tău nu este prea limpede", zise Bob zîmbind. "Hai să punem punctul pe i. Un băiat ştie foarte bine dacă flirtează sau dacă iubeşte. Nu cred că trebuie să aştepte să fie absolut sigur de căsătoria cu ea ca să îndrăznească să ceară voie unei fete s-o sărute. Poţi să te îndrăgosteşti de mai multe ori. Unii cred că ar comite o greşeală gravă dacă s-ar săruta înainte de a fi logodiţi; să fiu sincer, nu sunt de această părere, în orice caz în ceea ce mă priveşte. Cred că aceasta ar fi o atitudine falsă, care i-a făcut progresiv pe mulţi oameni, mai ales pe mulţi creştini, să considere sexualitatea ca pe un monstru sacru. Pentru oamenii din Biblie, latura fizică a dragostei era un aspect dintre cele mai plăcute. Ea este unul dintre ‚aceste lucruri pe care le-a creat Dumnezeu şi care trebuie luate cu mulţumiri', în bucurie". O bucurie?... Dar oare ce făcuse din ea în relaţia lui cu Kathy? Mark spera că va ajunge să scape de această amintire legată de Kathy. Jane... El se simţi mai bine doar gîndindu-se la ea. Ţinea mult la Jane... şi astăzi cu atît mai mult. "Mai este un lucru despre care n-am vorbit", zise Bob, "e chiar cel mai important. Ca şi creştin, tu ai acceptat faptul ca trupul tău să fie în întregime în serviciul lui Dumnezeu şi ca singura ta dorinţă să fie aceea de a face cu el ceea ce vrea El să faci". Mark se gîndi. Da, era drept. Atît pentru fată, cît şi pentru băiat... Dar Bob urmă: "Ca urmare, Dumnezeu n-ar putea aproba pe cel sau cea care se angajează într-o aventură amoroasă cu cineva care nu-i împărtăşeşte credinţa. Într-un asemenea caz, în nouă cazuri din zece, creştinul abandonează încet-încet orice mărturie, pe cînd celălalt şi-o păstrează pe-a lui... Într-o pivniţă, merele putrezite sunt cele care le strică pe celelalte, şi nu invers! Cu cît o iubeşti mai mult pe soţia ta care nu este credincioasă, cu atît devine problema mai gravă, pentru că tu nu le poţi păstra în stare bună pe amîndouă - dragostea şi credinţa". Mark înţelegea foarte bine lucrul acesta; erai tras în două direcţii în acelaşi timp. Era un început rău să mergi împotriva a ceea ce voia Dumnezeu pentru noi; însemna să ai de la început un handicap serios. Dar... "Dar cum faci ca să nu te îndrăgosteşti?" exclamă Mark. "Ţi se întîmplă uneori fără să vrei". "Este adevărat că ocaziile se prezintă fără să le cauţi, dar nu trebuie să le exploatezi. Evident, ai nevoie de voinţă, dar lucrul acesta este realizabil; este suficient să zici nu... ştiind bine de ce zici. Şi apoi, în ciuda a tot ceea ce ţi se povesteşte, dacă iei măsuri din vreme, vei vedea că dificultatea nu este de netrecut". Dar aceasta nu mai reprezenta o problemă pentru Mark; el îşi zicea uneori că Jane ar putea foarte bine să aibă o credinţă mai solidă decît a lui. El se opri brusc: totdeauna recunoscuse că... "Înainte de orice", continuă Bob, "aşteaptă ca Dumnezeu să-ţi facă cunoscut fata pe care ţi-a pregătit-o. Şi fii gata şi pentru cealaltă vocaţie. El te-ar putea face să înţelegi că are nevoie de tine pentru o lucrare care cere din partea ta o disponibilitate totală. El ar putea deci să-ţi ceară să rămîi celibatar - temporar sau definitiv. Trebuie avute în vedere ambele posibilităţi. Numai Dumnezeu ştie ce vrea să facă cu viaţa ta. Dar dacă este în planul Său ca să te căsătoreşti, te va face să te întîlneşti cu cineva la momentul potrivit. Nu ţi-ai ratat viaţa dacă încă nu eşti căsătorit la 25 de ani - sau chiar la 30 -, crede-mă". Mark se încruntă. "Vrei să zici cu asta că nu mă pot îndrăgosti decît de o singură fată? Şi că, în plus, trebuie să aştept ca Dumnezeu să-mi facă cunoscut lucrul acesta?" "Totul depinde de caracterul tău şi de modul tău de a vedea lucrurile. Dar dacă pui în mîinile Sale fiecare din acţiunile tale - înainte ca ele să fie consumate, bineînţeles - şi dacă vrei cu adevărat să asculţi de El, n-ai de ce să-ţi faci griji. El îţi cunoaşte gîndurile şi sentimentele. Şi El a fost Om. Nu uita asta. El îţi va spune cum să tratezi cutare problemă, sau, şi mai bine, El Însuşi Se va ocupa de ea". Mark

încuviinţă. Îşi dădea mai bine seama acum de pericolul pe care îl reprezenta o prietenie avansată cu o fată care nu vrea să ştie nimic despre Cristos - fie ea chiar şi o fată extraordinară. Căci este imposibil să-I zici lui Cristos: Tu eşti Domnul meu, Tu eşti Salvatorul meu, şi în acelaşi timp să-I refuzi supunerea într-o chestiune sau alta. Cum să fii fericit, dacă băiatul sau fata pe care o iubeşti - şi care trebuie să devină o parte din tine însuţi - nu vrea să-I recunoască autoritatea? Fata pe care o alegi... trebuie să fie dispusă să te ajute să-L serveşti pe Domnul. Jane l-ar ajuta. Fără să fie de un gen tot atît de provocator ca şi Kathy, ea avea multe calităţi. Făcea parte dintre acele fete pe care Dumnezeu le-ar aproba, le-ar recomanda. Dar oare era el tipul de bărbat pe care Domnul i l-ar recomanda Janei? Mark se simţi deodată copleşit de recunoştinţă faţă de Dumnezeu că-l scosese la timp din această încurcătură. Dar mai era un lucru de care se bucura, un lucru pe care Bob îl amintise în treacăt şi de a cărui valoare nu-şi dăduse seama pe moment: "Şi El a fost Om". Iesus Cristos nu era de genul acela care să-ţi dea sfaturi bune din înălţimea unui nor regal. El era Om! El era Fiul lui Dumnezeu, dar ştia, din interior, ceea ce simţi, contra a ceea ce te lupţi, pentru că şi El a trecut pe acolo. Dar oare a trecut El cu adevărat pe acolo? Această idee îl făcu pe Mark să se înfricoşeze. "Bob", zise el şovăind, "crezi că Domnul a... în sfîrşit... a fost interesat de fete... vreau să spun cînd era pe pămînt?" Bob se gîndi o clipă înainte de a răspunde. "Cînd un om ştie că misiunea pe care i-o încredinţează Dumnezeu necesită celibatul - din motive de disponibilitate între altele - el se supune, acceptă de bunăvoie ceea ce unii ar numi ,acest sacrificiu'. Şi Iesus Îşi cunoştea misiunea - în orice caz după vîrsta de 12 ani. Cu toate acestea, a trebuit să treacă prin adolescenţă, pe la 20 de ani... Din punct de vedere fizic era ca şi un alt bărbat. El era din carne; poate oare un bărbat normal să trăiască fără ispite sexuale, te întreb?" Nu! Mark ştia că lucrul acesta nu era posibil, mai ales cu numărul acela de femei care, după cum se citeşte în Evanghelii, Îl urmau pretutindeni. El trebuise deci să facă faţă acestei ispite şi să obiecteze Ispititorului faptul că Dumnezeu inventase sexul şi senzualitatea ca să fie folosite, da, dar numai într-un context anume: cel al căsătoriei; şi deoarece condiţiile nu erau îndeplinite... Deci Dumnezeu era Cel care crease toate acestea! El era Cel care le crease pe fete! Dintr-odată, Mark înţelese ce voia să zică aceasta. Dumnezeu le crease ca atare: păr frumos, ochi mari, totul, ce mai. De aceea, Mark trebuia să se poarte cu ele ca şi cu nişte creaturi ale Sale, ca pe nişte persoane şi nu ca pe nişte lucruri create de El. În felul acesta devenea imposibilă justificarea oricărei forme de flirt altfel decît printr-o lipsă de respect... Da, era chiar aşa: respectul se impunea de la sine. Şi, într-un mod sau altul, voia ca acest sentiment să fie elementul esenţial în prietenia lui cu Jane. Mark tresări deodată cînd îşi dădu seama că ceasul deşteptător al lui Bob arăta ora 23 şi un sfert. "Vai de mine! Scuză-mă, Bob", exclamă el. "Nu voiam să stau aşa de mult". Bob înălţă din umeri: "Sper că a meritat osteneala". Dacă merita osteneala? Să se debaraseze de toate gîndurile acelea prosteşti, s-o poată lua într-un fel de la început? Să ştie că nu exista nici un lucru, absolut nici un lucru pe care să nu-l poată aduce Domnului cerîndu-I să Se ocupe de el? Cum putea Bob să spună aşa ceva? El zise simplu: "Da, te asigur de asta, mulţumesc". El ştia bine că Bob va înţelege ceea ce nu exprimase. Îşi ziseră noapte bună, şi Mark ajunse în camera lui. Încuie uşa şi stătu cîteva clipe în picioare lîngă ea, în întuneric. Astfel, dacă se gîndea bine, Dumnezeu îi ascultase totuşi rugăciunea: folosise această seară spre gloria Sa. Dar, la început, Mark hotărîse să ia el însuşi nişte decizii, şi Dumnezeu îl lăsase s-o facă: "Vrei cu adevărat să te duci acolo? Ei bine, du-te, dacă ţii chiar aşa de mult la asta. Păcat: o să dai greş, şi Eu

aş fi vrut să te scutesc de lucrul acesta". Totuşi, Dumnezeu nu-l abandonase. Iar Mark învăţase să se cunoască mai bine pe sine. El înaintă şi îngenunche lîngă pat. Se simţi puţin stingherit; nu îndrăznise niciodată să vorbească despre aceste lucruri în rugăciunile sale. Dar, la urma urmelor, Iesus Cristos, ca Om, ştia bine ce voia el să zică - şi ca Fiu al lui Dumnezeu va accepta această nouă ofrandă a corpului său pe care I-o va aduce el... doar în serviciul Său. Cinci minute mai tîrziu, el se ridică şi trase adînc aer în piept. Ziua aceasta, cu tot ceea ce cuprindea, era trecută... clasată. Urma să se bage în pat şi, mîine, va începe o nouă pagină, albă, un nou capitol - cu ajutorul lui Dumnezeu. Şi de asemenea, dacă El era de acord, cu ajutorul Janei. Jane îşi simţi obrajii îmbujorîndu-se şi inima luînd-o razna. Se aştepta atît de puţin la cuvintele Silviei, în timp ce mergea alături de ea, încît nu avu răgazul de a-şi stăpîni la timp emoţia. Ea băgă mîna în poşetă ca să ia o batistă, dar Silvia nu-i dădu nici o atenţie. "Vezi tu", continuă ea, cu ochii strălucitori, "ajunsesem să-mi spun că el nu va îndrăzni niciodată să-mi ceară asta, şi deodată aseară, pe cînd ne spuneam noapte bună..." Silvia suspină uşor şi privi ţintă în faţa ei. Cînd vorbi din nou, vocea îi era dulce şi profundă: "Vreau să zic... este dovada că ţine la mine, nu-i aşa?" Încă de dimineaţă, cînd Silvia se aşezase alături de ea în birou, Jane presimţise ceva. Toată ziua, faţa Silviei radiase de fericire; obrajii îi erau roşii şi ochii lucitori; în timpul cinei luate la cantină, ea se uitase tot timpul la Bertram cu un aer victorios, astfel încît Jane avusese impresia că este respinsă. La sfîrşitul după-amiezii, atunci cînd se îmbrăcau în vestiar, ea ghici că prietena ei murea de dorinţa de a-i împărtăşi ceva. Silvia aflase că Mark va lucra pînă tîrziu seara şi că n-o va putea însoţi pe Jane acasă. Ea se oferise imediat să-l înlocuiască. Voia să prindă ocazia de a-i vorbi. De îndată ce ieşiră în stradă, incapabilă de a mai tăcea, ea îi povesti totul dintr-o suflare, cu o voce tulburată şi convinsă. Jane îşi recăpătase culorile naturale, dar se simţea tot stingherită şi nu prea ştia ce să răspundă. Silvia suspină din nou şi, revenind asupra subiectului, insistă: "Eşti de acord?" Jane îşi înghiţi saliva. "Ă... Eu... nu ştiu". Ea îşi zisese totdeauna că un băiat care ar ţine cu adevărat la ea nu i-ar cere să fie a lui înainte de căsătorie. Cum Silvia continua s-o privească, ea nu se putu împiedica să roşească din nou şi întoarse capul. "O, Jane", zise Silvia cu un aer de superioritate, "nu te nelinişti, te rog. Fără îndoială că Mark este un pic mai domol decît alţii. Asta nu înseamnă că are mai puţină dragoste decît are Bertram pentru mine. Va trebui să ai puţintică răbdare, asta-i tot". Silvia nu înţelesese nimic din ezitarea Janei, şi ea continua să vorbească: "Acum este mai mult de o săptămînă pînă la vacanţă"... Ea adăugă: "Evident, sunt deja două săptămîni de cînd ieşi cu el. O, asta înseamnă că nu va întîrzia să-şi manifeste intenţiile... Doar dacă... doar dacă nu te consideră decît o prietenă". Jane îşi ascunse jena. "Ştii", zise Silvia cu amabilitate, "asta m-ar mira. În fine, cel puţin e limpede cum stau lucrurile cînd sunt prezente semnele exterioare". Ea se întoarse pe urmă spre Jane, aşteptînd din partea ei o reacţie, dar Jane nu avea nimic de zis. Cum ar fi putut ea să-i mărturisească Silviei că Mark nici măcar n-o luase vreodată de mînă? "Te întîlneşti cu el în seara asta?" adăugă Silvia în disperare de cauză. Jane făcu semn că da. "Ei bine", adăugă Silvia cu seriozitate, "dacă nu se decide, în locul tău l-aş părăsi. Recunoaşte, ce rost are? În felul acesta, rişti să aştepţi ani de zile. O să-ţi treacă pe sub nas toate şansele". Nici de data aceasta Jane nu ştiu ce să răspundă. Ceea ce zicea Silvia era groaznic de adevărat. Mark nu avusese niciodată gesturile acelea pe care Silvia şi alte colege le considerau ca dintre cele mai fireşti - şi pe care, într-o anumită măsură, Jane le sperase puţin din partea lui. Desigur, ea nu le-ar fi acceptat de la nimeni altcineva... numai de la Mark! Totuşi, se părea că-i place să fie în compania ei.

Dacă n-ar fi fost aşa, n-ar fi căutat s-o vadă atît de des. Şi Janei îi plăcea să fie cu el. Şi apoi, mai era modul în care îşi împărtăşeau problemele şi gîndurile; amîndoi aveau aceeaşi viziune despre o viaţă creştină autentică. Ea simţi o strîngere în inimă. Oare ar fi posibil? El o iubea cu adevărat acum că devenise creştină, ca şi el. Un asemenea gînd nu-i venise niciodată în minte pînă acum. Poate că ar trebui să se mulţumească cu aceste sentimente "frăţeşti"... Dar nu, era imposibil! Ea se simţea umilită; dacă aşa stăteau lucrurile, atunci mai bine să fie doar colegi! În orice caz, ea nu-l va părăsi! Poate că era greşeala ei? Silvia se opri, şi Jane îşi dădu seama că ajunseseră la colţul străzii ei. "Dacă eu aş fi în cauză, l-aş părăsi", zise Silvia în cele din urmă. Şi deodată: "O, trebuie să mă grăbesc... Pe mîine". "La revedere", murmură Jane. Ea începu să meargă încet spre casă. Silvia fusese sinceră cu ea; Silvia era totdeauna aşa de directă. Cu toate acestea, nu reuşise să-şi ascundă sentimentul unei anumite superiorităţi pe care credea că o are acum faţă de Jane. Un fel de avans... experienţa... Ajunsă acasă, Jane nu avea poftă de mîncare, dar nici nu avea intenţia de a-i da mamei explicaţia refuzului ei, aşa că luă loc la masă, dar păstră tăcerea. Jim sosi ca un vîrtej chiar în clipa cînd ajunseseră la prăjitura cu mere şi le dădu amîndorura cîte un sărut. Jim era foarte bine dispus de cîteva săptămîni - de cînd ieşea cu Kathy... Iată o fată care se pricepea să atragă asupra ei privirile băieţilor. Dar oare cum făcea? Cum reuşise oare la un moment dat să-l îmbrobodească pe Mark? De îndată ce putu pleca de la masă, Jane urcă în camera ei şi închise uşa. Jane nu era naivă de felul ei; ea n-ar fi putut rămîne mult timp cu un frate ca Jim. Greu puteai găsi un frate şi o soră care să se deosebească atît de mult. Cauza era în special educaţia primită de ei. Tatăl lor acorda sexului bărbătesc libertăţi pe care le refuza oricărei fete sau femei. Două greutăţi, două măsuri. Pe el nu-l deranja absolut deloc această purtare contradictorie. Sever în tot ce-o privea pe fiica lui, el devenea complice pînă la laşitate în faţa comportamentului fiului său. Jim ducea o viaţă liberă, pe care n-o ascundea deloc. Rîsese cu poftă atunci cînd îi povestise surorii sale aventura lui Mark şi Kathy. Ea ştia că el îi vorbise despre aceasta cu intenţia de a o şoca. Dar asta nu înseamnă că dacă eşti creştină o istorie de felul acesta trebuie neapărat să te şocheze. Dimpotrivă, într-un fel eşti pregătită pentru aşa ceva... poţi chiar să înţelegi că bărbaţii nu sunt decît bărbaţi, chiar dacă, prin-tre ei, există unii mai buni ca alţii. Iar Mark nu ajunsese pînă la capăt. Jim scosese în evidenţă amănuntul şi se amuzase pe socoteala lui - dar Jane, în ce-o privea, se bucurase de lucrul acesta. Ea îşi dăduse seama ce fel de băiat era Mark în realitate. El nu ştia evident că Jim îi povestise totul Janei, şi ea nu avea de gînd să-i spună acest lucru. Era secretul lui Mark, şi ea nu voia să-l hărţuiască cu întrebări. Dar toate acestea îi arătau că Mark era într-adevăr... viu. Ea se ridică şi se îndreptă spre măsuţa de toaletă. Oare de ce nu era el puţin şi cu ea aşa? În timp ce-şi trecea pentru ultima dată pieptenul prin păr, buzele ei avură timp de cîteva clipe un uşor tremur nervos. O jumătate de oră mai tîrziu, atunci cînd ajunsese în dreptul parcului, ea îl zări mergînd încoace şi încolo în faţa porţii mari de fier forjat; inima începu să-i bată mai repede, şi încetini paşii, cu curiozitatea trezită. Mark se încordă. O văzuse şi el. Ce prostie să fie atît de nervos - mai ales cu Jane. Dar tocmai pentru că era vorba de Jane era atît de important. De cîtva timp păstrase distanţă - de cînd descoperise sentimentele profunde pe care le avea faţă de ea -, pentru că voia ca ea să înţeleagă... Poate că va afla într-o zi ceea ce se petrecuse între Kathy şi el şi-şi va imagina că ea, Jane, nu era pentru el decît o fată ca celelalte. Iar lucrul acesta nu era adevărat, şi el voia ca ea să-l ştie. În timpul acestor ultime săptămîni, el făcuse totul ca să-i dovedească aceasta. Iar aceste săptămîni i se păruseră luni! În timp ce o privea

apropiindu-se, el se linişti puţin. Nu... Jane va înţelege. Ea era în stare să înţeleagă. Ea nu făcea parte dintre fetele acelea aşa-zis creştine care, atunci cînd se află în tovărăşia unui tînăr, se poartă cu răceală. Nu, Jane nu era dintre acelea, era sigur de asta. În timp ce Mark venea în întîmpinarea ei, Jane avu timpul să rede-vină stăpînă pe sine şi îi văzu limpede faţa. Cu o anume emoţie, ea ştiu atunci ce urma să se întîmple. Mark nu era în stare să-şi ascundă gîndurile... şi tot ce avea ea de făcut era să fie gata cînd va veni momentul. Acest moment nu veni chiar imediat. Mark îi aruncă mai întîi o privire rapidă, destul de lungă totuşi pentru ca Jane să descopere în ea un fel de nelinişte, apoi seara îşi urmă cursul obişnuit. Băură o cafea într-o cofetărie şi se hotărîră să facă o plimbare cu un vaporaş de agrement - ceea ce reprezenta de departe cel mai plăcut mijloc de transport... după maşina pe care Mark n-o poseda încă. Douăzeci de minute mai tîrziu, atunci cînd Jane admira faţada luminată a Muzeului de artă, ea simţi mîna lui Mark căutînd-o discret pe a ei, o mînă şovăitoare... apoi deodată hotărîtă, cînd li se împletiră degetele. Ea îşi întoarse timid capul şi îi întîlni privirea. De data aceasta nu mai exista nici o îndoială... Mîinile nu se mai despărţiră toată seara. Începînd cu acest moment, ceea ce făcură nu mai avea importanţă, din moment ce erau împreună. De aceea, cînd Mark propuse să rămînă acolo şi să nu se mai mişte de pe locurile lor pînă cînd nu sunt izgoniţi, Jane fu încîntată de această pro-punere. În timpul următoarelor cincisprezece minute, aşezată lîngă Mark în partea din faţă a vaporaşului, o Jane încîntată contemplă marile faţade albe care atîrnau peste cheiuri, arcurile podurilor pe care se încrucişau umbre, fără încetare. Ea nu-şi dăduse seama pînă acum ce frumos şi bine proporţionat era totul. Iar cînd întîlni din nou privirea lui Mark, şi izbucniră în rîs amîndoi fără motiv, înţelese deodată ceea ce simţise Silvia chiar în această dimineaţă, acest fel de plinătate... Ea privi mîna lui Mark care stătea peste a ei. Şi mai era şi un fel de responsabilitate la care să participe în mod egal. Ea avea sentimentul că devenise un personaj important, nobil, indispensabil... un "ajutor" pentru el! Oare nu poruncise Dumnezeu tocmai lucrul acesta? Cu inima strînsă, Jane îşi promise să nu fie niciodată genul de fată care îşi duce prietenul de nas; ea va face tot ce-i va sta în putinţă ca să-l ajute să fie bărbat, unul adevărat, fidel, de nădejde, autentic, un creştin aşa cum vrea Dumnezeu să fie omul atunci cînd zice că-L cunoaşte pe Cristos. Vaporaşul făcu o haltă la Clubul nautic. Hotărîndu-se dintr-odată să schimbe aerul, ei săriră pe chei şi alergară pînă la staţia de autobuz. De cealaltă parte a străzii, un afiş mare pe două etaje deasupra unui cinematograf arăta una dintre fetele acelea provocatoare, pe jumătate dezbrăcate şi cu pletele în vînt; şi cînd Jane îl văzu pe Mark întorcînd capul şi uitîndu-se intenţionat în altă parte, hotărî să mai adauge ceva promisiunii pe care o făcuse: nu se va deda niciodată la ceva care să-l aţîţe pe Mark la un gest sau la un cuvînt pe care să le regrete după aceea. Şi lucrul acesta era o mare responsabilitate, căci week-end-ul pe care urmau să-l petreacă împreună Bertram şi Silvia nu putea fi posibil decît cu consimţămîntul Silviei. Sosirea autobuzului îi întrerupse pentru o vreme meditaţia. Mark o duse după el în faţă, chiar înapoia şoferului. Bertram şi Silvia... Mark observă această umbră care trecu pe faţa Janei. "Ce este, Jane?" "O, nimic, te asigur! Mă gîndeam doar". Timp de o clipă, Jane privi fix în stradă, apoi zise: "Mark, tu crezi că ar fi bine să plecăm şi să petrecem împreună un week-end?" Mark fu luat prin surprindere. Privirea i se pierdu în părul Janei, căutînd să găsească acolo, scris limpede, ceea ce voise ea să zică prin aceasta. Ştia ceea ce ar fi trebuit să răspundă - dar era curios cît de greu i se părea dintr-odată să fie aşa de categoric, atunci cînd nu era prea sigur de adevăratul sens al întrebării. N-ar fi şovăit să răspundă altei persoane, dar oare ce-ar crede Jane despre el dacă...?

Simţi că-i fuge pămîntul de sub picioare - şi în acelaşi timp, îi venea în minte ceea ce-i spusese Bob în momentul acela pe care îl numise convertirea sa, adică cel în care acceptase să-şi supună viaţa autorităţii lui Cristos şi Cuvîntului Său: "De modul în care faci începutul depinde urmarea". Bob avusese perfectă dreptate; Mark făcuse această experienţă dureroasă. Dar dacă răspunsul său avea s-o îndepărteze pe Jane de el? Mark alungă cu hotărîre această posibilitate şi, fără a aştepta să găsească alte pretexte, zise: "Să plecăm împreună? Nu cred că ar fi drept". Jane nu păru că vrea să se îndepărteze de el. Ea întoarse încet capul spre el şi se încruntă. Mark se lăsă destins pe spătarul scaunului, fericit că nu-şi dăduse seama că el se îndoise de ea în felul acesta. Fără să aştepte ca ea să aibă timpul de a se gîndi mai profund la răspunsul pe care i-l dăduse, el întrebă: "Te gîndeai la Bertram şi Silvia, nu-i aşa?" "O, nu ştiam că eşti la curent". "Da, Bertram mi-a zis". "Ah!"... Jane se simţi brusc stînjenită să vorbească cu Mark despre lucrul acesta. Atunci cînd abordase problema petrecerii împreună a sfîrşitului de săptămînă, de fapt, gîndise cu voce tare. Era totuşi plăcut că Mark răspunsese nu cu atîta convingere. El tocmai admira sclipirile apusului de soare în părul Janei cînd îşi dădu seama că erau înconjuraţi de autobuze verzi. Se ridică dintr-o săritură: "Hai repede, Jane", exclamă el, "am ajuns". Săriră din autobuz chiar la timp pentru a nu fi duşi în depou şi se grăbiră să traverseze dalele pline cu ulei de motor în direcţia ieşirii. "Ar fi putut să ne atenţioneze totuşi", zise Jane prefăcîndu-se indignată. În timp ce treceau pe poarta mare a depoului, Jane se opri brusc. "Poşeta mea. Am uitat-o în autobuz!" Mark i-o întinse cu un zîmbet victorios. "Era pe scaun!" "Oh!" Jane strînse poşeta la piept, uşurată. "Uitasem complet de ea!" Mînă în mînă, o luară pe o străduţă strîmtă, pe care majoritatea vi-trinelor erau deja luminate. Era aproape ora 21, dar era încă destul de cald, iar strada destul de animată. Jane se oprea la fiecare magazin, admirînd lucrurile expuse, comparînd preţurile. Mark nu arăta acelaşi interes; pentru el, toate vitrinele semănau una cu alta. El n-o luase pe străduţă decît ca să se piardă în mulţime împreună cu Jane. Dar, dacă Janei îi plăcea să le privească... În trecere, nu putură să nu remarce o vitrină cu articole de lenjerie şi dantele. Mark o privi îndelung pe Jane, în timp ce ea se concentra asupra vitrinei de alături. Era ciudat - nu, nu ciudat, mai degrabă mişcător - ce schimbări se petrecuseră în el. De asemenea, se simţea mai liber ca niciodată. Nu mai avea nevoie să-şi refuleze brutal gîndurile, cum crezuse că trebuie să facă atît de mult timp. Era dintr-odată conştient de direcţia pe care urmau s-o ia ele; dacă erau rele, trebuia atunci să se îndepărteze evident cît mai repede de ele; dar în alte dăţi, ca acum, avea doar un sentiment de tandreţe şi afecţiune. Era de asemenea interesant să observe cît de bine se lămuriseră anumite lucruri de o lună, din dimineaţa aceea în parc, dar mai ales de cînd o cunoştea pe Jane ceva mai bine. Obscenitatea era interzisă. Îi mai plăcea încă să privească în reviste pozele fetelor, dar ştia să facă deosebire între cele care erau drăguţe la privit şi cele care... îşi ofe-reau "marfa", care îţi excitau imaginaţia, ca adineauri afişul acela de cinematograf. Acest gen de dorinţă nu avea nimic comun cu afecţiunea pe care o simţea pentru Jane. Ele erau ca uleiul cu apa; imposibil de amestecat. Oare aceasta deosebea dragostea de restul? Inima începu să-i bată mai repede, şi el o învălui pe Jane cu o privire totodată speriată şi... încă un lucru pe care nu-l putea defini. Dragostea?... Să fie oare dragostea? Jane se îndepărtă de vitrină şi-l trase mai departe. Mark o urmă maşinal, absorbit cum era de propriile lui gînduri. După o clipă, el realiză că se opriseră şi că Jane îi zicea ceva... "Poftim? A... da! De acord!" zise el deschizînd uşa unui snack-bar. Lăsă gîndurile la o parte şi se amuză privind cuplurile care îşi sorbeau sucul sau cafeluţa. Le

compară pe fete cu Jane: nu era acolo nici una care să se fi putut compara măcar pe departe cu ea! În timp ce o privea pe Jane, începu să mediteze la Bertram şi Silvia. Ziceau despre ei că sunt liberi?... În orice caz, un lucru îl făcea să privească viitorul cu încredere: Jane şi cu el nu vor face nimic rău, era de acum un lucru sigur. Jane îşi savura cafeaua, ca să dureze cît mai mult, sperînd în plus ca ceasul de deasupra barului să se oprească. Dar el nu se opri. "Ar fi mai bine să mă întorc acasă", zise ea în sfîrşit. Mark încuviinţă. Ştia că dacă Jane nu se întoarce acasă pînă la ora 22, ar fi avut de a face cu tatăl ei, şi deci nu protestă. Era noapte atunci cînd ajunseră la parc. Poarta era închisă şi trebuiră să facă înconjurul grădinilor, mergînd de-a lungul grilajului înalt de fier forjat. În timp ce mergeau aşa pe sub stejarii foarte bătrîni de pe marginea trotuarului, Mark realiză că ţinea mîna Janei mai ferm, că era mai conştient de prezenţa ei. Era curios să constate, atunci cînd se înnopta şi se făcea simţită oboseala, că sentimentele deveneau mai intense. Oare Dumnezeu voise să se întîmple aşa? La urma urmelor, era posibil; se părea că dintotdeauna noaptea era atunci cînd oamenii... Mark îşi dădu seama că gîndurile lui, puţin cîte puţin, luau un curs periculos. Era încă nevoit să facă un efort real ca să pună frîu ima-ginaţiei sale şi să se concentreze cîteva minute asupra unui lucru complet în afara subiectului. Dacă ai vrea cu adevărat să alungi un gînd din minte, lucrul acesta era realizabil. Era o chestiune de voinţă. De data aceasta, Mark încercă să-şi amintească ceea ce citise la meditaţia de dimineaţă. Ca totdeauna, nu era uşor, dar scopul fu atins. Cum porniseră pe strada pe care locuia Jane, chestiunea care preocupase în realitate gîndurile lui Mark în timpul întregii seri - şi chiar în aceste ultime săptămîni - reveni la suprafaţă. Timp de o clipă, încercă să scape de ea; acum că venise momentul, se întrebă dintr-odată dacă ar îndrăzni, dacă s-ar cuveni... De fapt, da, avea dreptul la aceasta; ea îl făcuse îndeajuns să înţeleagă... Ajunseră în faţa casei. Mark deschise portiţa grea de metal şi o lăsă pe Jane să intre. În timp ce portiţa era acum ca o barieră între ei doi, Mark se ţinu strîns de bare ca să-şi facă curaj. "Ei bine", murmură el, "va trebui să plec". "Da". "Mulţumesc pentru această seară minunată, Jane". Jane făcu da din cap, dar nu-şi ridică ochii - şi dintr-odată lui Mark nu-i mai fu deloc teamă. El vorbi încetişor, cu o siguranţă liniştită. "Jane..." "Da?" "Pot... ai vrea... pot să te sărut?" Jane stătea acolo, tot fără să se uite la el. "Da... dacă vrei", zise ea pe nerăsuflate. Mark ezită, apoi, aplecîndu-se înainte, o sărută uşurel, cu delicateţe. Îşi îndreptă apoi ţinuta, mirat şi încîntat. Nimic din ceea ce simţise cu Kathy nu semăna cu sărutul de acum. De data aceasta, pe lîngă emoţie, era conştient de ceva mai profund, mai adevărat. Ceva care îl făcuse imediat să spună mulţumesc lui Dumnezeu. Şi totuşi nu ajungea să spună pur şi simplu mulţumesc... El luă deodată mîna Janei şi o sărută. "Noapte bună, Jane", zise el foarte repede. "Pe mîine". Apoi, lăsînd-o să plece, Mark se desprinse încet de portiţă. Ea îl privi cîteva secunde, cu ochii strălucitori; apoi, după un ultim "da" abia audibil, ea se întoarse şi ajunse la uşa de intrare în casă. Nimic nu fusese vreodată mai insuportabil pentru Mark ca faptul de a fi nevoit s-o privească plecînd aşa. O clipă mai tîrziu, în timp ce el încă nu se mişcase, la primul etaj se aprinse lumina, şi el o văzu pe Jane profilîndu-se în cadrul ferestrei orientate spre el. Mark îşi dădu toată osteneala să se smulgă din această contemplare, dar de fiecare dată cînd se întorcea, ea îi făcea cu mîna un semn de rămas-bun. El ajunse în fine la strada transversală, dar nu se putea hotărî s-o ia pe ea. De la fereastră, Jane îl văzu, oprit la colţul străzii, privind înspre ea. Ea rămase crispată în aşteptarea clipei neplăcute cînd îl va pierde din vedere; apoi îşi dădu seama că ea trebuia să facă ultimul pas. Dar nu va reuşi să-l facă! Dacă trăgea draperiile, el va gîndi că... Dar nu. El nu va gîndi lucrul acesta. Ea

îşi aminti cum o sărutase el, delicat, şi ce serios arăta, aproape solemn; şi apoi... aspectul lui liniştit, încrezător. Nu: va fi o zi de mîine, şi apoi zilele de după aceea, şi lucrul acesta îl ştia şi el. Ea făcu semn pentru ultima oară, şi luptînd împotriva a tot ce voia să-i oprească gestul, trase draperiile. Se uită totuşi prin crăpătura dintre draperii şi îl văzu şovăind cîteva clipe. "Ia te uită!" La auzul acestei voci, Jane se întoarse dintr-odată. Jim se rezema de cadrul uşii, zîmbindu-i prin fumul de ţigară. "Deci nu eşti toantă, surioară. Se pare că l-ai înhăţat bine", o luă el peste picior. "Era cît pe ce să mă îndoiesc că vei reuşi. Păcat că n-ai ştiut că părinţii au plecat de acasă. I-ai fi putut spune să urce". Şi Jim făcu o mutră de om care ştie despre ce este vorba. "Afară numai dacă frumoasele tale principii îţi interzic asta". Jane roşi şi se întoarse spre măsuţa de toaletă pentru a încerca să-şi ascundă roşeala. Deci Jim îi văzuse. El înjosea cu adevărat tot ce atingea. Gîndea probabil că Mark avea faţă de ea aceleaşi interese pe care le avea el faţă de celelalte fete. Jim se strecură pînă la marginea patului unde se aşeză, şi apoi continuă: "Începeam să cred că vei deveni una din fetele acelea bătrîne frustrate, pline de fapte bune, pentru care ,patul' este un cuvînt urît!" Jane încercă să nu se supere. În felul lui, Jim o tachina şi nu-i voia răul. Ea îi privi imaginea în oglindă şi nu răspunse. De altfel, nici nu părea să aştepte vreun răspuns. "Totuşi, cred că ţi-am zis deja să nu speri prea mult de la băiatul ăsta", adăugă el închizînd ochii pe jumătate. Jane se întoarse dintr-odată şi ripostă: "Ce vrei să zici?" Jim înălţă din umeri. "Într-adevăr..." Expresia de pe faţa Janei se înăspri. "Ştiu la ce te gîndeşti", zise ea cu vioiciune. "Poţi să nu mă crezi. Dar asta nu înseamnă că este mai puţin adevărat: cu Kathy, Mark ştia că nu trebuia..." Jim făcu o strîmbătură de nemulţumire. Înălţînd iarăşi din umeri, el se ridică: "Foarte bine", adăugă el ca şi cum ar fi fost silit, apoi ieşi din cameră. Jane îşi răsuci mîinile de mînie. O partea din ea o împingea să protesteze contra lui Jim, ca să-l oblige să vadă altfel lucrurile. Cealaltă jumătate o făcea să plîngă din cauză că Jim văzuse descoperirea aceea minunată pe care o făcuseră ea şi Mark şi o tîrîse în noroi, acest noroi în care se complăcea. Nu... Ah, nu... Corpul i se destinse treptat. Luîndu-şi capul în mîini, ea închise ochii. Nu. Jim nu se va atinge de dragostea ei... nimeni nu se va atinge de ea... Ea deschise ochii din nou şi văzu Biblia pusă pe noptieră. Unor băieţi precum Jim, unor fete precum Kathy, trebuia să li se aducă o dovadă: ceea ce te lasă Dumnezeu să faci - în măsura în care permite El lucrul acesta - este suficient; nu e necesar să faci ceea ce dezaprobă... A doua zi dimineaţă, Mark se trezi într-o formă excelentă. Rămase nemişcat cîteva secunde, întrebîndu-se de ce; apoi îşi aminti... Spălarea şi îmbrăcatul de dimineaţă merseră ca pe sfoară. Chiar momentele lui de meditaţie luară o înfăţişare neobişnuită. Aflat deja pe drumul revenirii, îşi exprimase recunoştinţa faţă de Cel Preaînalt, dar îşi dăduse repede seama că avea de oferit mai mult decît cuvinte. Ştia bine că împreună cu Jane erau la ordinele lui Cristos, şi el se hotărîse să nu mai facă încurcături. Ştia că ea ar fi avut cu privire la aceasta aceleaşi sentimente ca şi el şi nu vedea nici o greutate în a i le împărtăşi. Hotărît să nu-şi asume nici un risc, voia să se asigure direct de la ea cum stăteau lucrurile. Oricum, dacă Iesus Cristos lipsea în tablou, lipsea ceva vital. Se afla tot pe genunchi atunci cînd sună gongul pentru micul dejun. Nu realizase că dedicase atîta timp meditaţiei. Va fi obligat să-şi facă patul de abia după mîncare. Bob stătea singur la masa lor obişnuită. Mark îşi luă tava şi se aşeză lîngă el. Bob îi aruncă o privire amuzată. "Ce se întîmplă cu tine în dimineaţa aceasta?" îl întrebă el. Mark reuşi să nu izbucnească în rîs. "Nimic deosebit". Bob făcu o strîmbătură, dar se mulţumi cu acest răspuns. Mîncarea şi cîteva observaţii de-ale lui Bob puseră puţină apă rece peste excitaţia clocotitoare a lui Mark. Aceleaşi gînduri reveneau

mereu cu insistenţă: trebuiau să facă ceva împreună în timpul sfîrşitului de săptămînă dinaintea vacanţei. Dar ce? Mai aveau zece zile ca să se decidă. Zece zile... Zile şi zile... Mark fu mişcat la gîndul unor zile pline de prezenţa lor împreună, a lui Jane şi a lui! Jane, şi nu altcineva. De fiecare dată cînd se gîndea la lucrul acesta îl cuprindea un soi de exaltare. O clipă mai tîrziu, în timp ce se ducea la muncă, traversă strada pe care locuia Jane. Spre marea sa bucurie, o văzu de departe venind spre el. Dar cînd ea fu destul de aproape de el ca să-i vadă faţa, zîmbetul lui dispăru. Tare ar fi vrut să alerge în întîmpinarea ei şi s-o protejeze de ceea ce-i dădea înfăţişarea aceasta neliniştită. "Jane!" Fără să se gîndească, el îi luă mîna, o mînă tremurătoare care se prinse de a lui. Mark încă nu se simţise nicicînd aşa de emoţionat. Oricare ar fi fost motivul pentru care Jane era atît de abătută, era convinsă că el se va îngriji de ea. Ea îl privi cu ochii mari şi înfricoşaţi şi îi zise, cu un tremur în voce: "Tata cu Jim... Tocmai s-au certat. Sunt săptămîni de cînd nu s-a mai întîmplat aşa ceva". "De ce s-au certat?" "Din cauza lui Kathy". "Ce?" "Tata a descoperit că Jim a adus-o în camera lui aseară şi a zis că de data aceasta depăşea orice limită. Dar cum Jim îl lua de sus, tata i-a tras o palmă, iar Jim i-a înapoiat-o. O, Mark, mi-e frică! Dacă continuă tot aşa, Jim va sfîrşi rău". Mark dorea fierbinte să-şi pună braţul în jurul ei ca să-i arate că nu mai avea motiv să se neliniştească, dar fu nevoit să se decidă să-i ţină mîna mică în a lui, să-I ceară lui Dumnezeu s-o îmbărbăteze şi să-l facă pe el în aşa fel, încît ea să-l poată dori. După ce merseră tăcuţi, ajunseră în sfîrşit la birouri. El îi privi faţa încă palidă şi abătută, şi un zîmbet timid răspunse întrebării sale mute. "Ţi-ai revenit?" zise el. "Da, doar că-mi pierdusem puţin sîngele rece". El o privi drept în ochi timp de cîteva clipe. "Foarte bine", zise el fără convingere. "Dar, dacă vreodată... Te rog să-mi dai telefon". "Bineînţeles. Acum du-te, o să întîrzii". Ea părea să se fi liniştit în sfîrşit. Mark încuviinţă: "Pe curînd, la masa de prînz". El aşteptă ca ea să intre, apoi traversă peluza în direcţia atelierului. Ideea că ea ar putea telefona nu-l neliniştea deloc; maistrul putea să zică orice; era un caz de urgenţă... Toată dimineaţa, munca nu-i lăsă decît puţine ocazii să se gîndească la ea; dar la două minute după ce se auzi soneria de la amiază, el o aştepta deja în faţa clădirii administrative. Spre marea lui uşurare, ceea ce văzu mai întîi la ea fu zîmbetul. Ajunseră primii la cantină şi luară loc la capătul mesei cenuşii. Silvia şi Kathy îi urmară îndeaproape. Deoarece ele se aşezară în faţa lor, Mark fu izbit încă o dată de această dualitate la Kathy, această latură a personalităţii pe care o arăta fetelor, şi apoi cealaltă... cînd era cu un băiat. Ea părea să se înţeleagă foarte bine cu Silvia. Mark se întrebă dacă nu cumva ea fusese la originea deciziei Silviei de a petrece următorul week-end împreună cu Bertram. Bertram sosi după cîteva clipe şi se aşeză lîngă Silvia. "Oare de ce i-o fi sărit muştarul lui Jim?" zise el întinzînd mîna ca să ia sarea. Mark o privi ţintă pe Jane. Ea îi întîlni privirea, apoi lăsă foarte repede ochii în jos, fără să zică nimic, dar Mark avusese timpul să vadă reapărînd în ei aceeaşi nelinişte. "De ce?" întrebă Silvia. "Toată dimineaţa a căutat ceartă cu Bob", explică Bertram. "Credeam că-şi dăduse pînă acum seama că nu te poţi bate cu unul ca Bob; bietul ‚moş' nu este în stare să muşte! Poate că în fond avea nevoie doar să-şi verse mînia pe..." Fu întrerupt de Jim care intra ca un vîrtej. El lăsă intenţionat uşa deschisă în urma lui şi se îndreptă cu paşi mari spre tejghea. Bertram aruncă o privire în jur şi, lăsînd brusc capul în jos, strigă: "Toată lumea la adăpost!" În timpul primei luni de ucenicie, Mark stătuse odată lîngă un cablu metalic supus unei tracţiuni puternice. Cablul se rupsese deodată, şi firele destrămate ale cablului, tăioase ca nişte lame, trecuseră la cîţiva milimetri de faţa lui Mark. Jim semăna acum cu acest cablu. În spatele zîmbetului său

forţat se vedea că ceva anume se rupsese în el şi că avea nevoie să exteriorizeze lucrul acesta, răsturnînd tot ce se găsea în calea lui, căutînd pe cineva pe care să-l facă bucăţi, cineva pe care încă nu-l găsise. Îşi aruncă tava cu mîncare pe masă şi se aşeză în faţa Janei. Aplecîndu-se foarte tare deasupra mesei, îşi începu numărul. El nu ridică vocea şi nu spuse nimic jignitor. Vorbea cu o blîndeţe prefăcută, pe un ton totodată mîngîietor şi provocator. Jane nu-i răspunse, dar în spatele şuviţei de păr care îi acoperea parţial faţa, Mark îi putea vedea obrajii împurpurîndu-se treptat. Nemaiputîndu-se stăpîni multă vreme, Mark încercă totuşi să nu-şi arate propria iritare. "De ce nu te legi de cineva pe măsura ta?" zise el calm. "Presupun că te referi la tine", zise Jim după ce se ridicase dintr-o săritură. "Posibil". Jim izbucni în rîs. "Trăiască viteazul cavaler venind în galop în ajutorul fecioarei lui înţelepte!" Mark strînse din dinţi, dar înainte de a fi putut da vreo replică, Jim îşi reluase tirada: "Nu trebuie să fii şocată, surioară! Fecioară! Este un cuvînt din Biblie care înseamnă o prietenă bună! Întreabă-l pe Mark. Ar trebui să mai citeşti din cînd în cînd în Biblie, Bertram; ai afla acolo nişte lucruri interesante - în special în ceea ce priveşte băieţii care nu ştiu cum să se poarte cum se cuvine cu fetele! Este plină de subînţelesuri... Nu e rea deloc". Bertram se încruntă. "Ia-o uşurel, Jim", mormăi el. Dar Jim n-avea nici un chef s-o ia uşurel. "Este adevărat că fetele care ies cu tine nu riscă mare lucru, nu-i aşa, Mark?" îşi bătu el joc. Fondul de adevăr al acestei ultime insulte îl făcu pe Mark să roşească, dar primul lui gînd fu pentru Jane. Timp de cîteva clipe îl ignoră pe Jim. "Jane, dacă vrei, putem pleca". Jim rînji din nou şi, fără să-i lase surorii lui timpul de a răspunde, zise cu arţag: "De ce? Oare domnişoara este prea pură ca să audă o dată adevărul? Voi, creştinilor, nu ştiţi nimic despre viaţă! Voi vă trîntiţi un zid înaintea ochilor ca să nu vedeţi realitatea, şi dacă într-o zi, fără voia voastră, ar trece pe deasupra zidului un miros urît, vă ţineţi de nas, zicînd sus şi tare că nu există mirosuri urîte! În felul acesta, voi nu respiraţi decît sfinţenie! Lăsaţi-mă să rîd! Sfinţenie! Cei de teapa mea au măcar avantajul că sunt cinstiţi. Eu ştiu ceea de simt, ştiu ceea ce sunt şi nu fac pe ipocritul ca voi, făţarnicii..." Jim apucă un pahar cu apă şi-l bău dintr-o înghiţitură, ca şi cum ar fi trebuit deodată să facă ceva, indiferent ce, pentru a-şi înăbuşi această furie lăuntrică ce-l copleşea. Mark îl observa liniştit. Mînia i se evaporase complet, şi nu mai avea nici un chef să se bată cu Jim. De îndată ce zisese "voi, creştinii", lucrul acesta pusese întreaga chestiune pe un alt plan. Mark îşi dăduse repede seama că Jim vorbea serios, şi acesta era lucrul important; el trebuia să-i răspundă, dar nu pe acelaşi ton. Ştia bine că orice discuţie este inutilă. În plus, discuţia nu era partea lui tare. Singurul argument pe care-l putea aduce era credinţa sa în Dumnezeu, în Cristos, în Cuvîntul Său. Aşteptă ca Jim să pună paharul jos pentru a vorbi. "Orice ai spune... noi nu facem ceea ce faci tu, dar nu din motivele pe care le crezi. Ascultă-mă cu atenţie. Este foarte simplu: ceea ce faci tu este greşit". "Greşit? Aha! Da... Dar cine a decis că aşa este?" rînji Jim. "Biblia, presupun!" "Da". "De ce-ar trebui să fac eu ceea ce au făcut evreii acum mii de ani? Aveau atîtea legi şi interdicţii, încît n-aveau timp să trăiască, bieţii de ei. De atunci s-au schimbat lucrurile, băiete!" Mark nu ştia ce să răspundă, pentru că, într-un sens, Jim avea dreptate; lucrurile se schimbaseră. Cît despre rest, Jim greşea totuşi. El clătină din cap. "Schimbat sau nu, asta nu împiedică faptul că ceea ce faci este greşit şi astăzi". Jim se aplecă spre Mark, interpunîndu-se între el şi Jane. "Foarte bine! Atunci să-mi spui de ce este greşit", zise el, punînd accent pe fiecare cuvînt. "Şi vreau motive întemeiate. ‚Pentru că aşa zice Biblia' nu înseamnă absolut nimic pentru mine". Mark îl privi fix pe Jim. Se gîndea cu disperare; trebuia să dea o explicaţie. Desigur, era greşit... dar din ce

motiv? Fu silit în final să admită că nu ştia de ce. Dintotdeauna recunoscuse lucrul acesta fără să-şi pună alte întrebări. Aşa simţise şi înţelesese el chestiunea. Dar, dacă cineva îşi bătea joc de legile lui Dumnezeu, ca Jim, ce motiv se putea invoca atunci? Trebuia totuşi să zică ceva. "Bineînţeles că este greşit", se bîlbîi el, "nu poţi face dragoste aşa, fără noimă, fără discernămînt..." "Şi de ce nu?" zise Jim pe un ton tăios. "Ştii bine că nu este posibil", protestă Silvia, dar Jim nu se adresa Silviei. Ochii lui erau aţintiţi asupra lui Mark. "De ce nu?" "Pentru că... pentru că este greşit, asta-i tot", zise Mark încurcîn- duse. "Foarte bine; dar atunci ce-mi răspunzi la aceasta: mi-e foame - mănînc. Este greşit?" "Nu, desigur". "Mi-e sete - beau. Este greşit?" "Nu... dar nu e acelaşi lucru!" "Cum aşa? Este natural şi normal, nu?" "Evident, căci eşti obligat s-o faci ca să trăieşti". "Just. Şi dacă ai chef să faci dragoste, este la fel de vital s-o faci". "Nu-i adevărat!" "Pentru că nu vrei să vezi realitatea în faţă". Jim reluă: "Ţi-am zis deja că nu ştii ce e viaţa! Uite! Vrei un exemplu? Cu ce fel de bolnavi crezi tu că sunt înţesate spitalele de psihiatrie? Doctorii nu mai ştiu cum s-o scoată la capăt cu aceşti dezechilibraţi imaginari pe care o noapte bună de dragoste ar fi în stare să-i vindece. Şi cei mai mulţi dintre ei sunt îndopaţi cu religie. Ştiai asta? Nişte oameni religioşi care nu îndrăznesc să se privească atunci cînd sunt goi - cărora le este teamă de adevăr!" Mark nu ştia ce să zică. Îşi amintea efectiv că citise ceva de acest gen - despre frustrare şi despre efectele ei. Dar răspunsul lui Jim nu putea fi cel bun. "Ei nu vor să recunoască faptul că sunt oameni făcuţi din carne şi din sînge", continuă Jim. "Ei încearcă să trăiască asemenea unor sfinţi într-o lume ca a noastră, şi se miră că asta nu merge. Eu unul înţeleg că devin cam ţicniţi!" "Nu, nu este adevărat", repetă Mark prosteşte. Dar acestea nu erau decît cuvinte. Bob îi spusese odată să nu accepte niciodată, sau să refuze să facă ceva din principiu, fără să ştie de ce. Mark tocmai avea dovada acestui lucru. Era convins că Jim greşea, dar nu găsea nici un argument care să-l poată convinge pe Jim, nici un argument pe care Jim să vrea a-l lua în considerare. "Pentru că, a avea un copil cu o fată", zise deodată Jane, "te lasă indiferent, din moment ce nu eşti singurul care ai atins-o. Astfel, nu tu îţi asumi riscurile!" Timp de cîteva secunde, Jim păru la fel de surprins ca Mark s-o vadă pe Jane că ia parte dintr- odată la conversaţie; apoi închise ochii. "O, în ordine. Tu mai întîi să creşti mare", bombăni el. Mark era pe punctul de a se servi de ajutorul pe care i-l dăduse Jane, dar reacţia lui Jim îl împiedică. Nu era prea sigur ceea ce voise să zică Jim, şi nesiguranţa te face adesea să-ţi pierzi cumpătul. El se mulţumi să-l privească pe Jim drept în faţă, dar nu putu suporta prea mult timp înfumurarea pe care o putea citi în ochii lui. Jim izbucni într- un rîs neplăcut de îndată ce Mark întoarse capul. "De altfel, voi amîndoi aveţi nevoie să creşteţi şi să faceţi experienţe... Dar n-o faceţi cu oameni care sunt încă la nivelul de şcoală duminicală şi care nu îndrăznesc să iasă de acolo. Există viaţă adevărată, care nu are nimic drăguţ, nimic dichisit; ea nu se vede atunci cînd îţi ţii mîinile împreunate! Cînd veţi avea cu adevărat chef să faceţi dragoste, n-o să vă taie pofta frumoasele voastre versete!" Mark răspunse pe un ton indiferent: "Ei bine, aici te înşeli... Am făcut experienţa acestui lucru". Jim îl privi cu un aer amuzat: "Ah, da? Uiţi că este uşor să refuzi chiar şi un grătar atunci cînd nu ţi-e foame!" Mark îşi aminti de portiţa din spatele grădinii lui Kathy şi de ceea ce-i zisese lui Bob: "N-am vrut". Şi, dintr-odată, se înfricoşă. Parcă trăise atunci o experienţă care îi permitea de acum înainte să vorbească în cunoştinţă de cauză. Dar Jim îi arăta că nu ştia cu adevărat absolut nimic. Iar ceilalţi doi, şi nici Kathy, nu deschiseseră gura. Ei păreau să ştie unde voia Jim să bată. Silvia nu adăugase nimic. Oare el era - împreună cu Jane - încă la şcoala duminicală, în timp ce

ceilalţi ieşiseră de acolo şi trăiau o viaţă reală? Oare nu era realitate ceea ce trăia el şi cu Jane? Viaţa era într-adevăr dură, amară, urîtă din anumite puncte de vedere, aşa cum lăsase Jim să se înţeleagă? Nu! Dumnezeu era singura Realitate - şi El nu era dur, amar sau urît - şi nimic din ceea ce făcuse El nu era aşa. Mark deschise gura şi apoi o închise la loc. Cum ar fi putut să spună acum un asemenea lucru? Era cu neputinţă; cineva tocmai i-o luase înainte, dovedindu-i lui şi altora că în ceea ce priveşte viaţa nu era calificat să vorbească despre ea, pentru că încă nu începuse să trăiască. Dar faptul că el trăia sau nu trăia nu schimba cu nimic adevărul lui Dumnezeu. El ştia că raţionamentul lui Jim era greşit. Era la capătul argumentelor şi îi părea rău de lucrul acesta. Îi era cam ruşine că are certitudini şi nu ştie cum să le arate temeiul. Jim îi sfida credinţa, şi îi părea rău că nu putea avea ultimul cuvînt. Simţi că tremură în lăuntrul său în timp ce-şi venea în fire. "La urma urmelor, mie mi-e totuna", reluă el ferm. "Totuşi, n-ai dreptate, ceea ce spui tu este greşit; Dumnezeu n-a vrut niciodată să fie aşa". Jim îl privi din nou într-un mod ciudat. "Eu unul nu ştiu ceea ce a vrut sau ce n-a vrut... Eu ştiu un singur lucru: anume că realitatea este exact aşa cum îţi spun... şi unul sau doi dintre noi sunt destul de cinstiţi ca să recunoască lucrul acesta". Mark se simţi copleşit de un val de ruşine şi de înfrîngere. La capătul mesei lor se aşternu tăcerea. Se părea că de o parte şi de cealaltă nu mai avea nimeni chef să continue discuţia. Jim păru mulţumit de victoria cîştigată şi începu în sfîrşit să mănînce, de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic. Mark nu ştia cum să interpreteze privirea celorlalţi. În timp ce-şi bea cu înghiţituri mici ceea ce mai rămăsese în paharul cu apă, le putu observa feţele cu coada ochiului: Kathy arbora un zîmbet, foarte sa-tisfăcută şi ea de înfrîngerea lui Mark; Silvia era încruntată, iar Bertram mînca budinca de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic. Cît despre Jane, nu-i văzu decît mîna care tremura uşor în timp ce punea pe masă paharul după o ultimă înghiţitură imaginară. Mark prinse din zbor ocazia care i se oferea. "Am putea pleca, Jane?" "Da", zise Jane calm, şi Mark o urmă fără să se întoarcă. De îndată de ieşiră afară, Mark îşi băgă mîinile în buzunare şi, cu capul plecat, neştiind ce să mai spună, traversă cu ea peluza însorită. "Nu da prea multă importanţă spuselor lui, Mark", zise Jane după un lung moment de tăcere. "Toată lumea îl cunoaşte. Cînd are toane, nu mai este ‚normal'. El nu ţi-ar fi dat dreptate nici dacă ar fi ştiut că greşeşte". Dar altceva îl necăjea pe Mark. Jim avusese parţial dreptate şi, în ciuda certitudinilor sale, Mark se simţea acum mai puţin sigur de pro-blema sa decît era Jim de a lui. Şi apoi era şi chestia aceasta cu pofta... Kathy nu era Jane, şi Jim ştia bine lucrul acesta! În orice caz, exista un lucru pe care Jim nu-l ştia. Atît timp cît nu-ţi căutai necazurile cu lumînarea, Cristos te putea ajuta să faci faţă celor care veneau peste tine. Această certitudine îl încurajă. Dar mai trebuia să existe şi un răspuns la al doilea argument al lui Jim, şi era neapărat necesar să-l găsească. Bob ar fi putut să-i facă faţă... Îl va întreba cu prima ocazie. Şi apoi, nu-şi va irosi ceea ce le mai rămăsese din pauza de prînz gîndindu-se la Jim. Jumătatea de oră care urmă trecu fără nici un nor. Mark o lăsă pe Jane la colţul străzii; despărţirea nu fu prea grea, căci îşi dăduseră întîlnire la ora 19 ca să se ducă împreună - el la un curs de mecanică, ea la un curs de stenodactilografie. Bob nu era la cămin pentru cină; Mark decise că după cursul de seară nu va mai avea nici un chef să se cufunde în raţionamente savante şi că trebuia să aştepte mai bine un moment favorabil pentru a aborda acest subiect delicat. Dar pe măsură ce săptămîna se scurgea, Jim şi argumentele lui treceau pe al doilea plan. Mark se surprindea gîndindu-se tot timpul la Jane. Simţea de asemenea că şi ea îi făcuse un loc mare în viaţa ei. Avusese confirmarea acestui lucru atunci cînd se sărutaseră la plecare, joi seara. Ea rămăsese în

braţele lui, fără să zică nimic, decît un "noapte bună" pe care i-l şoptise la ureche înainte de a se despărţi de el şi de a intra în casă fără a se mai întoarce. Îi fusese deodată teamă cînd se gîndise la reacţiile pe care le-ar produce această amintire. Trebuia să fie atent; pentru nimic în lume n-ar fi vrut s-o întristeze pe Jane sau s-o facă temătoare. A doua zi dimineaţă, cînd se întîlniră ca să facă drumul împreună, sentimentele lui erau încă împărţite. În final, sigur că gîndurile lor urmaseră aceeaşi linie, avu convingerea că această dragoste era reciprocă. Ea întoarse brusc capul spre el, îi zîmbi, şi privi din nou în altă parte; dar, în timp ce mergeau, el ştiu că între ei se făcuse o legătură şi mai profundă, un fel de unitate. El ştia ce diferite erau sentimentele lor de cele pe care le avusese o clipă pentru Kathy. De data aceasta era adevărat şi frumos, aşa cum voise Domnul să fie. El se descoperea cu dorinţa de a-şi mări amabilitatea şi grija faţă de Jane. După ce o lăsă pe Jane în faţa birourilor, se întrebă care erau sentimentele ei faţă de el. Ea părea încă puţintel rezervată. Era impresia pe care i-o lăsase şi Kathy întîia dată cînd se văzuseră - dar ea juca teatru. Nu la fel era cu Jane. Ducîndu-se spre atelier, tună şi fulgeră cu voce tare împotriva atitudinii prosteşti pe care o avusese faţă de Kathy. Nu era atît faptul că se lăsase atras de ea; pur şi simplu nu avusese destulă experienţă ca să facă deosebire între copie şi original; dar era mai ales gîndul că fusese în stare să se bazeze pe această excitaţie fizică pentru a-şi imagina - nimeni altcineva nu l-ar fi crezut - că era pe cale să descopere dragostea! Pesemne că în seara aceea fusese complet "ţicnit"! Dimineaţa trecu foarte repede. Amiaza îl găsi din nou cu Jane la cantină. Uitîndu-se la farfuria plină, zîmbi cînd se gîndi la vorbele pe care i le spusese Bob într-o seară: "El ne dă din belşug ca să ne bucurăm". Jim nu mai reveni asupra discuţiei avute şi toată lumea mîncă liniştită. Mark se dusese să caute două cafele pentru desert şi cînd se întoarse la locul său surprinse o privire pe care o schimbau Bertram şi Silvia. Intensitatea acestei priviri îl făcu să tresară. Era ca cea dintre el şi Jane. Se aşeză încet. Oare puteau Bertram şi Silvia să aibă unul pentru altul aceleaşi sentimente ca el şi Jane? Puteau oare să se simtă fericiţi atunci cînd pregăteau această escapadă în care să aibă toată libertatea? Mark se raporta la clipa în care Bertram îi vorbise despre acest sfîrşit de săptămînă. Bertram nu lăsa să pară că are vreun gînd ascuns; vorbise despre proiectul lor cu emoţie sinceră, chiar cu un fel de respect. Nu, în atitudinea lui Bertram şi Silvia nu exista nimic condamnabil, şi Mark nu avea nici un drept să-i judece. Afecţiunea dintre ei era sănătoasă şi naturală - şi pură - ca cea pe care o împărtăşea cu Jane. Oare, în aceste condiţii, Dumnezeu ar mai zice nu? Desigur că El ar dezaproba un comportament ca cel al lui Jim şi Kathy - dar nici nu se puteau compara situaţiile. Rîsul lui Jane îl făcu să se oprească din meditaţie. "Aştepţi cu cafeaua pînă la reluarea lucrului de la ora 14, sau mă însoţeşti pînă la cofetărie?" Mark reveni mai mult sau mai puţin cu picioarele pe pămînt pentru restul după-amiezii. La ora 18 se duse la o şedinţă a Comitetului de volei, iar după aceea se reîntoarse la cămin ca să-şi scrie corespondenţa. Era o seară care urma să treacă monoton, şi Mark primi cu plăcere propunerea Janei de a veni s-o aştepte la ieşirea de la ore. Băură rapid o cafea la cofetărie, apoi, cum se lăsase deja seara, hoinăriră prin parc ţinîndu-se de talie. Poate că aceasta era din cauza oboselii, sau a liniştei serii, sau poate pentru că simţea sub braţul său o Jane caldă şi dulce, şi care se lipea de el... El lăsă ochii în jos şi-i întîlni privirea. În parc, la cîţiva paşi înapoi lor, răsună un clopoţel. "Se închide poarta", murmură Jane. "Da". Aceasta însemna că Jane trebuia să plece acasă fără întîrziere, că Mark trebuia să-şi retragă mîna din jurul taliei ei şi să meargă pe lîngă ea. Şi urma să fie tot aşa ani de zile! Această constatare îl înspăimîntă pe Mark. Ani de zile! Trebuia să păstreze distanţa dintre

el şi Jane timp de ani de zile! Oare şi în planul lui Dumnezeu era această păstrare a distanţei timp de ani de zile? Mark nu putea să creadă aşa ceva. Îşi imagina că Dumnezeu spune un nu categoric atunci cînd este vorba de o simplă prietenie sau cînd relaţiile dintre cei doi nu sunt desemnate să dureze mai mult de o lună sau două; dar dacă ei sunt decişi să se căsătorească de îndată ce este posibil, verdictul Său trebuia să fie diferit. Mark tresări brusc. El era atît de sigur de sine însuşi, încît admisese totdeauna aprioric că la fel era şi pentru ea! Mîna lui se lăsă şi mai insistent pe talia ei. "Spune-mi, ne vom căsători, nu-i aşa?" I se păru că niciodată nu trăise secunde mai lungi ca acelea în care Jane meditä înainte de a răspunde. Apoi ea ridică în sfîrşit ochii spre el: "Da", zise ea grav. Mark suspină de uşurare. Era uimitor că el niciodată nu-şi pusese această întrebare. Era uimitor de asemenea că tonul aproape solemn cu care ea zisese acest "da" se acorda bine cu ceea ce simţea el în acest moment. Şi apoi... şi ea admisese aprioric... "Jane, tu crezi că este vreo deosebire dacă..." Ea răspunse cu o voce atît de joasă, încît el ghici mai mult decît auzi: "Nu ştiu". În fine, sosi clipa cînd trebuiau să se despartă. El o urmă pe Jane pînă în intimitatea verandei casei. De obicei, acest ultim sărut era partea cea mai bună a zilei, dar în această seară, în timp ce o strîngea în braţe, se simţi dintr-odată tulburat şi nenorocit. Înţelese prin nemişcarea ei că ea ghicise ceea ce se petrecea în el. Cu speranţa desperată, dar reală, că ea va putea găsi mai bine ca el un răspuns limpede la această problemă şi i-l va comunica, că ea va putea în sfîrşit să-i închidă uşa în nas dacă era necesar, îşi înfundă capul în părul ei. "Jane, ce să facem?" Dar ea nu decise pentru el. Răspunsul ei, cînd veni în cele din urmă, era la fel de evaziv cum fusese şi întrebarea. "N-nu ştiu!" Rămaseră acolo tăcuţi şi nemişcaţi pînă cînd Mark nu mai suportă incertitudinea în care se cufundaseră amîndoi. Amîndoi tresăriră cînd se aprinse brusc lumina la fereastra întredeschisă deasupra holului de la intrare. Vocea tatălui Janei se auzi distinctă pînă la ei. El îi vorbea soţiei lui: "Ea nu este mai bună decît fratele ei. Fie că merg la biserică, fie că nu, toţi sunt la fel", zicea el. "Dacă o văd vreodată în braţele vreunui golan cu părul pe umeri..." "Exagerezi", pleda vocea mamei ei. "Jane nu este o asemenea fată; ea se va întoarce acasă fără să întîrzie". Mark o lăsă pe Jane să plece; nu trebuia să o reţină prea mult. Luîndu-i mîinile fine în ale sale, el zise: "Noapte bună, Jane". Apoi, ca şi cum ar fi fost singurul lucru pe care-l mai putea zice, el adăugă: "Te iubesc". Jane îi răspunse printr-o privire caldă; apoi ea se întoarse. Vocea mamei continua să ajungă la ei prin fereastra întredeschisă: "Tocmai a sunat ora 10. Poţi să-i acorzi cinci minute întîrziere". "I le voi acorda dacă vine acasă". "Jane!" Încă o dată, Jane se întoarse spre el. "Nu-ţi fă probleme", zise ea. Ea clătină din cap. "Nu, e mai bine să nu intri, te asigur". Mark rămase acolo unde-l lăsase Jane, cu urechile ciulite, gata să intervină dacă ar fi acuzat-o tatăl ei. Dar vorbele lui se mărginiră la cîteva ironii muşcătoare, şi Mark nu înţelese ce anume răspunsese Jane. Aceasta fu totul; lumina se stinse. Mark părăsi veranda şi ajunse în stradă, întorcînd tot timpul capul ca să se asigure că fereastra ei avea să se lumineze ca de obicei. Dar el trebuia să-i lase timp să urce scările, să deschidă uşa camerei şi să o închidă înainte de a aprinde lumina. Mark fixă dreptunghiul întunecat deasupra uşii de la intrare. Cînd ea se lumină, îi făcu şi el Janei semnul de rămas-bun pe care i-l făcea ea, apoi, împotriva voinţei fiecăreia dintre fibrele corpului său, se întoarse şi plecă. Jane îl privi plecînd. Arăta aşa de singur. Şi ea putea să vadă, în felul lui de a umbla, că era nenorocit: cu capul plecat, cu mîinile în buzunare. Ea îi făcu semn din nou atunci cînd el ajunse la colţul străzii, dar, de data aceasta, el rămase întors spre ea, nemişcat, vreme de un minut, apoi dispăru deodată. Jane privi fix locul, acum gol, unde se găsea el, pînă cînd

ochii ei obosiţi nu mai putură. Era nedrept ca el să plece întristat! Precis că Dumnezeu nu voia ca lucrurile să se petreacă în felul acesta; era ceva inuman. Ea îi zisese că-l iubea, dar cînd fusese vorba să-l ajute, ea nu putuse. Se simţi mustrată lăuntric cînd îşi aminti simplitatea şi onestitatea întrebării sale - aşa cum voia să facă din toată inima ceea ce era drept - şi ea nu fusese în stare să-i răspundă. Chiar în clipa în care el avusese cu adevărat nevoie de ea, ea nu-i fusese de nici un ajutor. Se îndepărtă încet de la fereastră. Dar, cu sinceritate, ea nu ştia. Totul fusese atît de limpede... pînă în această seară! Ea avusese totdeauna convingerea că nu trebuia să-i cedeze înainte de a fi căsătoriţi; dar era aceasta o lege permanentă care nu permitea nici o excepţie? Mark luase decizia înainte de a-şi fi început momentul de meditaţie matinală. Ca urmare, nu ajunse la capătul citirii sale din Biblie decît cu un efort real de concentrare. El simţi că trebuie să facă acest efort, pentru că această ultimă seară îi lăsase în suflet o anumită teamă. Citise odată istoria cuiva care se afla în încurcătură şi care încerca să se roage, spunînd: "Doamne, nu vreau să-Ţi rămîn fidel doar de dragul fidelităţii". Mark se gîndise atunci că o asemenea situaţie ţinea mai mult de ficţiune decît de realitate. Şi iată că ieri seară, întorcîndu-se acasă, era rugăciunea pe care ar fi rostit-o la rîndul lui. Dar, într-un sens, primea curaj din această rugăciune. Era sigur că Dumnezeu nu va permite ca să simtă o asemenea emoţie lăuntrică fără să-i dea în acelaşi timp mijlocul de a o exterioriza. Primul său gînd fusese, evident, să-l vadă pe Bob. Dar el ezita, pentru că de data aceasta situaţia era foarte diferită. Era ceva serios. El se temea de ideile preconcepute ale celor care nici măcar nu ştiu ce-i dragostea, pentru că n-au simţit-o niciodată în inimă. Mark era mai mult sau mai puţin convins că Bob ar fi vorbit despre aceasta în cunoştinţă de cauză, dar nu voia să-şi asume riscul de a găsi în prietenul său Bob un adversar neaşteptat al propriilor sale concepţii. Nu! Decizia sa era luată. De data aceasta, cu Bertram trebuia să vorbească el. Mark recunoştea că Bertram nu era un creştin angajat, chiar dacă era creştin; el nu era prea sigur de lucrul acesta. Dar aceasta nu era o condiţie sine qua non ca să ştie ce era bine şi ce nu era. Iar Mark ştia că Bertram era perfect clarificat în privinţa următorului week-end. Ducîndu-se la muncă, nici Mark, nici Jane nu vorbiră despre seara precedentă, dar ştiau şi unul şi celălalt că amintirea acestei seri îi urmărea. De altfel, nu-şi spuseră mare lucru, şi atunci cînd se despărţiră în faţa birourilor se mulţumiră să fixeze întîlnirea la cantină pentru cină. În timpul dimineţii, Mark ajunse la concluzia că singurul loc în care se putea întîlni cu Bertram era cantina. El îl aşteptă în faţa ghişeului unde se primesc şi se dau tăvile. Bertram fu cam surprins de cererea lui Mark de a schimba cîteva cuvinte după cină. "Ă... bine, dacă vrei", zise el. "N-am prevăzut nimic pentru seara aceasta, nu-i aşa, Silvia?" Silvia clătină din cap, apoi se întoarse rîzînd spre Jane: "O să-mi facă bine să scap puţin de prezenţa lui!" "Perfect atunci", zise Bertram, "cînd vrei tu. Trebuie să mă duc şi să cumpăr o oglindă retrovizoare", adăugă el. "Mă însoţeşti?" "De acord!" Mark se simţi uşurat la gîndul că nu intervenise nici un obstacol, dar cînd se regăsiră singuri în maşină, nu ştiu prea bine cum să înceapă. "Ă... este... este cu privire la acest week-end", se hotărî el în sfîrşit. "Aha!" Dacă Bertram bănuia ce avea să urmeze, nu lăsă să se vadă nimic: "Tu ştii că Silvia şi cu mine ne-am hotărît; eşti la curent, nu-i aşa?" zise el. Apoi, făcînd şiret cu ochiul: "O, ştiu unde vrei să ajungi! De fapt, i-am zis tatălui meu că dacă tot ne dă maşina pentru această ieşire, colegii ar putea să profite şi ei de ocazie. Ar fi bine să fii şi tu cu noi. Îţi rezerv locurile din spate dacă nu ţi-e teamă că va trebui s-o ‚împingi tot la zece kilometri'. Pentru că, te avertizez, nu e ultimul tip..." "O, nu este vorba despre locurile din maşina ta. Nu! Vreau să-ţi pun o cu totul altă întrebare... Iată! Eşti perfect

sigur că nu este nici un rău să te iubeşti astfel fără să pui vreo limită?" "Limită? Ce vrei să zici cu asta?" "Ei bine!... Sunt unii care zic că nu trebuie să faci dragoste înainte de a fi căsătorit". Bertram zise cu gravitate: "Da, da, ştiu bine. Dar lucrul acesta este valabil numai dacă nu ai intenţii serioase. Jim, de exemplu, nu acceptă nici o restricţie, dar Silvia şi cu mine nu suntem de acord. Dragostea liberă nu poate fi admisă decît dacă ea este absolut adevărată între voi. De fapt, atunci cînd ai decis să fii fidel, cinstit şi să rămîi totdeauna cu aceeaşi persoană, este ca şi cum ai fi căsătorit, nu-i aşa?" "Deci o să vă căsătoriţi atunci?" "A, nu! Nu aşa de repede. Va trebui să mai treacă doi ani buni pînă cînd tatăl Silviei să binevoiască a auzi vorbindu-se despre lucrul acesta; şi apoi trebuie mai întîi să facem rost de bani". Mark nu răspunse. Nu-i era greu să-şi imagineze care va fi reacţia tatălui Janei. Doar la auzirea cuvîntului căsătorie, el va striga: "Nici nu se pune problema!" Cît despre latura financiară... Nu; tot ce putea să vadă era acest număr de ani, timp în care trebuia să stea despărţit de Jane. "Dar, să presupunem că ea aşteaptă un copil", zise el, ezitînd. "Nu cred că l-aţi dori vreunul dintre voi!" "Evident că nu", zise Bertram. "Acum cîţiva ani îţi asumai un risc real. Dar, în zilele noastre, nu mai există practic nici un risc dacă ştii să-ţi iei precauţii". "Eşti foarte sigur...", zise Mark rar. "Practic nu există nici o garanţie sută la sută", adăugă Bertram, "dar este un risc pe care sunteţi de acord să vi-l asumaţi amîndoi... Astăzi nu mai este o crimă să ai un copil; e un ghinion, nimic mai mult! Şi apoi, la urma urmelor, dacă ea nu vrea copilul, nu e obligată să-l ţină!" Mark nu răspunse. Nici nu ştia ce să zică! Era surprins de uşurătatea de care dădea dovadă Bertram cînd lichida astfel, în două propoziţii, grava chestiune a copilului. Bertram parcă maşina în faţa magazinului de piese auto. "Intri?" îl întrebă el pe Mark. "Nu, te aştept afară". De data aceasta, pentru Mark era ceva mai important decît piesele auto. El privi vitrina supraîncărcată, fără să o vadă cu adevărat. Poate că vedea obstacole acolo unde nu existau de fapt. Bob îl avertizase de această eroare comună multor oameni. Vedea el un rău acolo unde nu exista aşa ceva? Trebuia să recunoască faptul că Bertram era diferit de Jim; era sincer, se gîndea înainte de a acţiona. Şi o iubea cu adevărat pe Silvia. Cînd Bertram ieşi din magazin, cu un pachet sub braţ, lui Mark îi revenise puţin speranţa. "Vezi tu", reluă Bertram cu gravitate pe drumul de întoarcere, "mi se face greaţă de cei care nu văd dragostea decît ca ceva păcătos. Pariez că ar fi în stare să ne acuze că suntem lipsiţi de orice simţ moral. Or, nu există nimic rău, nimic ‚vinovat', cum zic ei totdeauna, între Silvia şi mine; ei încearcă doar să pretindă contrariul". Încă o dată, Mark nu avea nimic de replicat. Aşa era şi între el şi Jane... Nimic rău; numai adevăr. "Concluzia este următoarea", zise Bertram: "este ceva care nu ne priveşte decît pe noi doi şi pe nimeni altcineva. Nimeni nu e lezat, fără să mai punem la socoteală faptul că e ceva natural. Ai vreo obiecţie?" Mark îl privi pe Bertram gînditor: "Nici una", zise el pe jumătate pentru sine însuşi. Nici Bob nu zisese altceva. Atunci poate că... Cu toate acestea, Bob zisese că era EXCLUS! Probabil că, zicînd lucrul acesta, Bob nu se gîndise la această situaţie particulară. Dacă există sinceritate, iar cei doi sunt siguri de dragostea lor... Mark nu se putu gîndi la altceva tot drumul. Cînd se întoarseră la atelier, el ajunsese la o concluzie clară, irevocabilă. În timp ce se despărţeau, Bertram îi dădu lui Mark o lovitură prietenească şi zise: "Nu uita, dacă vrei bancheta din spate... Mîine seară, la ora 19 fix în faţa gării, sub ceas. Va trebui să ne scuzi dinainte", adăugă el, "dacă nu ne mai prea vedem după ce-am ajuns la faţa locului; cît despre călătorie, sunteţi bineveniţi. Ori voi doi, ori altcineva!" Mark încuviinţă, dar nu zîmbi. "Mulţumesc", zise el. Cînd

Bertram se îndepărtă, el îşi băgă mîinile în buzunare şi trecu încet prin atelierul de sudură.

***

În vestiarul fetelor, Silvia, aplecată asupra oglinzii, îşi peria cu atenţie una dintre sprîncene. "Aşa este, te asigur, Jane. Va trebui să-mi dai dreptate; bărbaţii nu sunt ca şi fetele. Trebuie să-i iei aşa cum sunt şi să accepţi anumite sacrificii. Se ştie asta! Nu este vina lor; ei nu pot rămîne caşti, asta e. Nu poţi să-i condamni! Ştiu bine că există nişte oameni înguşti la minte pe care lucrul acesta îi deranjează: este treaba lor!" Jane fu încîntată că se poate întoarce cu spatele la Silvia ca să-şi şteargă mîinile. Era atît de tulburată, încît se temea că i se va vedea emoţia. "Ce vrei să zici cu asta?" îngăimă ea. Silvia se interesa de cealaltă sprînceană. "Dacă te iubeşte cu adevărat, ar fi egoism din partea lui să spună nu, nu crezi?" "Egoism?" Jane nu se gîndise niciodată la aşa ceva. "Cu siguranţă; dar eu vorbesc de cazul în care treaba este serioasă între voi", se grăbi Silvia să adauge. "Da, da, înţeleg!" Silvia îşi curăţi periuţa sub jetul de apă rece. "Şi apoi, dă-ţi seama că dacă refuzi, mai devreme sau mai tîrziu va începe să caute pe cineva care este mai puţin intransigent. Înţelegi?" Jane era prea tulburată ca să mai facă altceva decît s-o privească pe Silvia cu nişte ochi mari şi rotunzi. "Fie că recunoşti, fie că nu", zise Silvia cu un aer complice, "la bărbaţi este o nevoie". - Ea trase fermoarul trusei de toaletă şi o puse pe măsuţă: "Chiar şi Biblia spune că dragostea este cel mai important dintre toate lucrurile. Bun, eşti gata?" "Nu chiar, dar nu mă aştepta!" "Atunci plec! Nu-mi pot permite să întîrzii din nou!" De îndată ce Silvia plecă, Jane îşi scoase încet pieptenele din poşetă şi, ţinîndu-l în mînă, stătu nemişcată în faţa oglinzii. Cuvîntul lui Dumnezeu zicea într-adevăr: dragostea este mai presus de orice. Dar nu era posibil ca Dumnezeu s-o îndemne să-l ispitească pe Mark pentru a face ceea ce condamnă Biblia! Mark nu-i va cere lucrul acesta, cum pretindea Silvia, şi dacă va fi ispitit s-o facă, a- tunci va fi vina ei. Nu. Dumnezeu voia ca ea să fie un ajutor pentru el, în orice ocazie. El îi făcuse pe băieţi aşa cum erau... şi El nu putea să Se fi înşelat. Dar atunci, poate că exista un mijloc de a repara tăcerea ei încurcată din ajun. Ea ridică în sus capul şi-şi întîlni propria privire în oglindă. Da, dacă el avea nevoie de ea, şi dacă credea că nu era nici un rău să i-o ceară - el nu-i va pune întrebarea dacă nu va fi convins de lucrul acesta - ea nu-l va refuza a doua oară.

***

La ieşirea de la lucru, însoţind-o din nou spre casă, Mark părea cufundat în nişte gînduri atît de serioase, încît Jane nu îndrăzni să-l întrerupă. În fine, atunci cînd părăseau parcul, el vorbi liniştit cu un fel de fermitate virilă care o făcu să tresară. "Jane... Bertram ne oferă bancheta din spate a maşinii lui pentru week-end". Inima Janei începu să bată mai tare. "Ah, da?" murmură ea. "Eşti de acord să vii?" zise el simplu. Ea îi întîlni privirea gravă. "Da", zise ea încetişor. El nu mai spuse nimic, dar în timp ce mergea îi strînse mîna foarte tare; şi, cînd ajunseră la colţul străzii pe care locuia Jane, se mulţumi s-o privească şi să-i zică zîmbind: "Ne revedem diseară după cursuri". Ea îi întoarse zîmbetul şi îl părăsi, gînditoare. Pe faţa lui era ceva nou, un fel de tandreţe pe care nu i-o cunoştea, şi gîndul acesta o emoţionă. Cînd se întîlniră seara din nou, el nu vorbi deloc despre sfîrşitul de săptămînă pînă în clipa în care îşi ziseră noapte bună în pragul uşii. "Jane",

zise el cu acest calm nou, "eşti absolut de acord pentru duminică? N-aş vrea să vii dacă ai vreo îndoială oarecare". Cînd Jane văzu neliniştea care era în ochii lui, nu mai avu nici o ezitare. "Nu cred că Dumnezeu ne dă o conştiinţă curată pentru un lucru pe care să-l condamne", zise ea după ce se gîndi o clipă. "Aici sunt de acord cu tine". Şi Jane ştiu că erau de aceeaşi părere în privinţa aceasta. Cînd Mark dădu în sfîrşit colţul străzii după un ultim semn de rămas-bun, fu foarte mirat să se simtă aşa de calm; nici o excitare; dimpotrivă, ceva important, profund, da, profund, acesta era cuvîntul. Pentru că Domnul era Acela care i-o dăduse pe Jane - şi el se va purta cu ea cît de bine va putea; era hotărît să nu aibă niciodată ceva de regretat în ceea ce ar face. Apoi, în timp ce se îndrepta spre coridorul lung de la etajul unde se afla camera lui, fu brusc întrerupt în meditarea lui. De pe palierul scării pînă la camera lui, coridorul era cufundat în întuneric, cu excepţia unei linii late de lumină care provenea din camera lui Bob, rămasă deschisă. I se întîmpla deseori lui Bob să nu închidă uşa camerei, şi lucrul acesta nu-l deranjase niciodată pe Mark - dar în seara aceasta nu avea nici un chef să "sporovăiască" cu Bob. Evident, nu avea nici un motiv să-l evite, dar Bob era uneori prea înclinat spre "doi ori doi fac patru", şi Mark voia să păstreze pentru el ceea ce simţea atît de puternic în această seară. Camera lui Bob era chiar în faţa camerei lui. Ar fi fost un miracol dacă ar fi reuşit să intre la el fără să fie văzut. Bob citea întins pe pat; la cel mai mic zgomot ar ridica capul... Totul trecu cu bine pînă în clipa în care învîrti cheia în broască: portcheiul zornăi pe mînerul uşii, şi Bob ridică capul. "Ei, salut, tocmai mă întrebam dacă te-ai întors deja. Vrei să bei ultimul ceai din zi?" Mark îşi încordă puterile. "Bine, de acord", zise el. Dacă ar fi refuzat, Bob ar fi făcut observaţia că era pentru prima oară că refuza şi i-ar fi cerut explicaţii. Bob se sculă cu greu din pat şi zîmbi: "Cazi la ţanc. Tocmai aveam nevoie de cineva să-mi ţină puţin de urît". Mark se aşeză pe scaunul obişnuit, şi cînd Bob începu să toarne ceaiul în ceştile mari de gresie, îşi zise că la urma urmelor era un mod plăcut de a încheia seara. Bob se instală confortabil pe pat, şi timp de cîteva minute îşi savurară ceaiul în tăcere. "Ai planuri interesante pentru week-end?" începu Bob conversaţia. Mark îşi arse limba. Îşi puse ceaşca cu precauţie pe genunchi. Nu era posibil... Bob nu-i întinsese intenţionat o capcană. Era o întrebare pe care i-ar fi pus-o oricine, ca să facă conversaţie. De altfel, nu avea intenţia "s-o şteargă". "Plec mîine la Wallborough cu Jane", zise el cît de firesc posibil. "Ah, da?" Mark crezu că înţelege, după tonul lui Bob, că remarca lui nu conţinea umbra unei dezaprobări. Vru să se asigure de lucrul acesta: "Vezi ceva rău în asta?" zise el şovăind. Bob îl privi o clipă - şi Mark îşi dădu seama că făcuse o gafă. "Ai rude acolo?" "Nu!" "Unde veţi sta?" "La hotel!" "Aha! Veţi avea camere separate?" zise Bob rar. În faţa tăcerii lui Mark, el adăugă: "Nu aşa aţi prevăzut?" Mark se forţă să privească drept în ochii lui Bob. "Nu", zise el. "Mă uimeşti". Mark se înfurie în lăuntrul lui. "Nu este ceea ce crezi tu". Bob zîmbi pe jumătate: "Ce cred eu?" "Nu este în asta nimic... dezgustător!" "Nu cred să-ţi fi spus că poate fi aşa ceva. Cunoscîndu-vă pe tine şi pe Jane, nu m-am gîndit nici o clipă la ceea ce tocmai mi-ai spus". "Dar tu ai zis..." "Eu zic că aţi greşit, asta-i tot". "Pentru că nu suntem căsătoriţi?" se încumetă Mark. "Da, chiar aşa". Mark încercă să rămînă la fel de calm ca şi Bob. "Dar noi avem unul pentru altul aceleaşi sentimente ca şi cum am fi căsătoriţi". "Te cred". "Atunci, ce rău este în asta?" Ochii lui Bob erau gînditori. "Ce face ca un lucru să fie bun sau rău?" zise el în sfîrşit. Mark se gîndise mult timp la aceasta, şi nu avea intenţia să se lase păcălit. "Atunci cînd răneşti sau faci cuiva un rău". "Ah, da? Asta-i tot ce-ţi cere Cristos? Nu fă rău nimănui!" Mark se încruntă. Bineînţeles că nu: Cristos nu rămăsese la

"nu fă nimănui nici un rău". "Nu", zise el, "dar nu se poate compara cu asta". "Crezi că dacă o duci cu tine pe Jane în acest week-end faci ceva pozitiv - ceva inevitabil şi pe care trebuie să-l faci?" Mark lăsă ochii în jos şi fixă un colţ al covorului. Nu văzuse lucrurile în felul acesta. Era oare necesar totdeauna să-şi pună întrebări? În orice caz... "Nu cercetezi de zece ori problema în felul acesta atunci cînd eşti căsătorit. Atunci, nu văd..." "Ceea ce nu vezi tu este faptul că nu eşti căsătorit", zise Bob. Apoi, după un moment de tăcere, adăugă: "Te-ai întrebat de ce-ar fi Jane de acord să vină cu tine?" "Pentru că şi ea are aceeaşi dorinţă ca şi mine!" "Posibil!... Şi dacă ar fi doar pentru că te iubeşte şi ştie că o doreşti?" Mark se uită ţintă la Bob. "Vrei să spui că ea n-ar veni decît ca să-mi facă plăcere?" "Nu m-aş mira; o femeie nu este îndrăgostită în acelaşi fel ca noi; e necesar ca sexualitatea să-i fie trezită cu ajutorul sentimentelor ei - şi lucrul acesta cere timp. Ştiai asta?" Această întrebare îl stingheri pe Mark. El ştia mai mult sau mai puţin că dorinţa de a face dragoste e diferită la femeie... dar nu se întrebase niciodată care ar putea fi această diferenţă. Nu dăduse niciodată importanţă acestui lucru. Poate că ar fi trebuit... "Ştiai asta?" insistă Bob. Mark clătină încet din cap. "Nu chiar". "Păcat... pentru Jane, vreau să spun. Cînd o fată ca ea s-a hotărît să petreacă noaptea cu prietenul ei, a acceptat dinainte să-i cedeze ce are ea mai preţios. Ar trebui cel puţin să apreciezi lucrul acesta... Nu crezi?" Mark încă nu-l văzuse niciodată pe Bob sarcastic, şi nu putea să-i poarte pică pentru asta. Dar el nu-şi schimbă părerea. Îşi zise pur şi simplu că tocmai învăţase ceva important exact cînd trebuia. "Ce va primi ea în schimb", continuă Bob, "în afară de scurtul moment de plăcere fizică?... Moment la care probabil că nici nu va avea drept, dacă nu ţi-ai dat osteneala de a şti destul pentru a fi sigur că ea va ajunge să-l trăiască", adăugă el strîmbîndu-se. "Şi nu uita că noi suntem satisfăcuţi pînă data viitoare - în timp ce pentru femeie poate că nu este decît un început vag. Sau nu ştiai nici asta?"... Bob părea să se înfierbînte! "Oare ai citit ceva despre bărbat şi femeie?" aproape că izbucni el. "Nu... nu mare lucru". "Doar cîteva sfaturi de la nişte băieţi care nu ştiu nici ei mai mult ca tine şi iată-te plecat... Acum sau niciodată ar fi poate momentul de a te documenta cinstit înainte de a face stricăciuni!" Mark înghiţi în sec. Începea să înţeleagă că acceptase evenimentele aşa cum veneau, fără să se preocupe de... Dar mai era încă timp să remedieze situaţia. "Şi pe lîngă toată această încurcătură, mai e şi recepţionerul hotelului, care vă va lua drept oameni căsătoriţi, apoi ceilalţi veniţi şi ei să-şi petreacă o jumătate de zi la hotel o vor lua pe Jane drept o fată de teapa lor... şi pe deasupra minciunile, meschinăriile, eschivările. Crezi că Jane a ta va avea plăcere de acest mic joc?" Mark rămase ţeapăn. Începea să-şi dea seama că trebuia să fie mai prudent decît îşi imaginase. "Şi asta încă nu-i tot! Dacă ea ar consimţi cu privire la tine, nu văd cum s-ar împăca lucrul acesta cu dragostea pe care o ai pentru ea. Tu ştii ca şi mine", continuă Bob fără să-i lase lui Mark timpul de a răspunde, "că sub numele de ,dragoste' Dumnezeu n-a înţeles niciodată numai dragostea fizică". Mark nu răspunse. În prezent nu mai era aşa de sigur. Aceste două forme de dragoste păreau aşa de apropiate una de alta. "Tu poţi să vrei să faci dragoste prin instinct", zise Bob. "Dar cînd te mulţumeşti să doreşti şi să iei, nu te deosebeşti deloc de animal. Cînd dragostea este într-adevăr de la Dumnezeu, este un ,ansamblu' în care este angajată toată fiinţa noastră - corp, suflet şi spirit. Dacă nu acesta este cazul - chiar dacă vă iubiţi cu pasiune - mai devreme sau mai tîrziu te trezeşti într-o dimineaţă descoperind..." Mark îşi simţi inima bătînd mai repede. De vină erau mai puţin cuvintele lui Bob, cît felul său de a le prezenta. Ceva din el făcea ecou la acest fel de regret, de deziluzie. Pentru prima dată, Mark avu presentimentul că frumosul său edificiu

de raţionamente se mişca la bază. Dar el o iubea pe Jane. Ştia că o iubea. "Dacă pretinzi că o iubeşti cu adevărat", zise Bob, "vei vrea din toată inima ta ca tot ceea ce este frumos şi bun să fie pentru ea la superlativ: propriile tale dorinţe nu vor mai conta. Iată ce a numit Cristos dragostea. După concepţia Lui, n-ar trebui niciodată să-i ceri unei femei să ţi se dăruiască pînă ce nu eşti gata s-o iubeşti cu această dragoste, nu într-o noapte în treacăt, ci tot timpul". Mark nu răspunse. Oare acestea erau sentimentele pe care le avea pentru Jane? El decise că da. "Şi o femeie ar trebui să refuze să aparţină unui bărbat pe care nu este gata să-l respecte şi să-l ajute din toate puterile. Dar eu cred că şi Jane ştie asta", adăugă Bob. Mark puse încet ceaşca pe covor. Era sigur de sentimentele lui Jane cu privire la el: ele corespundeau descrierii pe care Bob tocmai o făcuse. Acest gînd îi dădu impresia că este foarte mic - şi totodată foarte important. Se vedea cu o nouă dimensiune, ca şi cum dintr-odată ar fi avut un loc aparte. El era bărbat, şi Biblia zicea că Dumnezeu a creat bărbatul după imaginea Sa. Pentru prima dată, Mark avu o idee vagă despre semnificaţia acestui cuvînt. Se umplu de bucurie şi de teamă; deci era responsabil înaintea lui Dumnezeu de fericirea şi de bunăstarea Janei într-un mod pe care nu-l luase în considerare toată seara. Şi totuşi... Şi totuşi nu, nu greşise, pentru că dacă spiritul său era într-o anumită măsură după imaginea lui Dumnezeu, ei bine, corpul său trebuia să fie şi el; acelaşi Dumnezeu îl făcuse doar! Şi cu cît iubeşti mai mult o persoană, cu atît mai mult ai dorinţa de a fi "o singură carne" cu ea. Oh, de ce trebuia oare ca totul să fie aşa de complicat? Îşi trecu nervos degetele prin păr. "Totuşi, Dumnezeu ne-a creat cu această dorinţă violentă de a iubi. De ce pune El atunci limite acestei dorinţe?" "Ai uitat!... Am căzut împreună de acord cînd am recunoscut că există un motiv în reacţiile noastre fizice". Da, Mark îşi amintea. Noi nu suntem nişte maşini. Dumnezeu ne-a vrut responsabili. Dacă lăsai la o parte felul lui Jim de a nu-i păsa de nimic, singurul lucru de făcut era să stai la depărtare de anumite do-rinţe pînă în momentul în care vei putea să te bucuri legitim de ele. "Dar este imposibil aşa ceva. După tine, ar trebui să stau la depărtare de Jane" "Nu vorbi prostii. Nu asta ţi se cere. Vei cădea de acord tu însuţi că vă cunoaşteţi încă foarte puţin. Nu te descoperi într-o zi. Va fi nevoie de timp în care să rămîneţi liberi unul faţă de celălalt". Mark trebuia să fie de acord că era drept, chiar foarte necesar. Dar, în mod practic, ei ar avea cel puţin trei sau patru ani de aşteptare. Cu tot ceea ce simţea pentru Jane? Trebuie că acolo Sus era ceva în nere-gulă... Şi totuşi, Bob părea a zice că... "Dar nu este un lucru rău să aştepţi? Vreau să zic, nu crezi că devii nervos, că-ţi asumi anumite riscuri?" "Foarte bine gîndit! Dacă dai regulat cu capul de un zid de cărămizi, vei avea dureri de cap din cauza aceasta, fără nici o îndoială. Dacă eşti destul de prost ca s-o faci!" "Dar cum să nu ajungi acolo? N-a prevăzut Dumnezeu lucrul acesta?" "Bineînţeles că da, şi o să înţelegi. Să ne întoarcem la istoria omului de la crearea sa. De la început, el s-a hotărît să-şi urmeze propria cale în locul celei pe care i-a trasat-o Dumnezeu. Rezultatul? În ciuda dragostei care se face sau despre care se spune că se face, există sufe-rinţă pretutindeni! De ce? Pentru că omul a devenit un dezechilibrat. Cu toate acestea, în ciuda tuturor stricăciunilor şi prejudiciilor pe care le-am adus creaţiei Sale, Dumnezeu rămîne Stăpînul ei. El este încă Dumnezeu. Şi singura speranţă de fericire pe care am putea-o avea este să urmăm, cu o fidelitate adevărată, calea pe care ne-o arată El. Iar atunci cînd o urmăm, descoperim că lucrul acesta nu are nimic de a face cu o sclavie sau cu o renunţare". Mark începu să mediteze. Ceea ce începea să înţeleagă îl întorcea cu susul în jos. Dacă Bob avea dreptate, atunci Jim, da, Jim care se credea liber, nu era omul care se pretindea. El nu era decît sclavul propriilor

sale do-rinţe. "Poţi să încerci să trăieşti evitînd tot ce ţine de severitatea suferinţei lumii", continuă Bob. "Este suficient să priveşti lucrurile unilateral, şi vei ajunge să te convingi că totul merge cît se poate de bine în cea mai bună dintre lumi. Alţii evadează din realitate cu somnifere, cu droguri, cu alcool sau cu zgomot armonizat. Şi mai sunt toţi cei care văd realitatea în faţă, dar se lasă subjugaţi de ea; ei devin duri, jignitori, tăioşi. Ca şi ceilalţi, sunt atinşi de suferinţă şi, ca şi ei, îşi lovesc capul de un zid de mînie şi frustrare. Da, aşa era Jim... "Ca să revenim la dragoste, sfîrşeşti totdeauna prin a recunoaşte că e greşit să ai raporturi înainte de căsătorie. De ce? Pentru că ele sunt însoţite în mod necesar de trucaje. Nu eşti fericit. Şi atunci încerci să-ţi înăbuşi sentimentele, să le "înghiţi". Sfîrşeşti astfel prin a trăi într-o minciună continuă. Să nu-mi zică cineva că acest joc de teatru este în acord cu planul lui Dumnezeu". "Nu, fireşte că nu. Dar cum să faci altfel? Căci dacă pretinzi că nu simţi nimic, eşti un mincinos; şi dacă nu te baţi contra dorinţei tale, cazi în ceea ce se zice că este un păcat - dacă e într-adevăr vreunul", adăugă el dintr-o suflare. Bob clătină din cap. "Eu unul nu cunosc decît un mijloc de a ieşi basma curată. Raţionamentul, teoriile, acestea nu duc prea departe. Te ajută cel mult să descoperi ceea ce a zis deja Biblia. Intenţii bune au toţi. Dar cînd e vorba de practică... Ei bine, în practică, există unul singur care a reuşit. Poate e momentul de a ne aminti lucrul acesta! Cred că un creştin ar putea atunci să zică ceva de genul acesta: ‚Doamne, Tu ştii mai bine ca mine ce simt cu privire la fata pe care mi-ai dat-o; dar, potrivit Cuvîntului Tău, înţeleg că ar fi greşit să facem dragoste înainte de a fi căsătoriţi; astfel, pentru că Tu eşti Călăuza mea şi Dumnezeul meu, şi vreau să Te iubesc din toată inima, Îţi las în grijă voinţa mea ca s-o orientezi. Fac lucrul acesta absolut de bunăvoie şi în întregime'". Bob zîmbi fin: "Să nu crezi însă că dacă îţi predai astfel voinţa în mîinile lui Dumnezeu lucrul acesta va schimba ceva din dificultatea cu care te confrunţi. Te-ai înşela. Trebuie să fi făcut această experienţă pentru a aprecia din plin eficacitatea rugăciunii. La aceasta corespunde expresia: să-ţi iei de bunăvoie crucea". De bunăvoie?... Dar Mark crezuse totdeauna că... "Vrei să zici că crucea este un lucru pe care-l alegi tu?" "Exact. Este indiferent ce suferinţă - sau neajuns sau schimbare de plan pe care, din iubire pentru El, o accepţi intenţionat ca s-o iei şi s-o porţi. Acestea nu sunt micile nenorociri care apar la toată lumea, cum ar fi boala, aşa cum cred mulţi. Este adevărat totuşi că poţi considera şi aceste lucruri ca fiind crucea ta. Nu, vezi tu, cuvîntul cheie este: "‚Din iubire pentru Cristos'. Nu e vorba despre lucruri acceptate dintr-un spirit de resemnare sau dintr-un bun simţ psihologic. E ceva pozitiv; tu ştii ceea ce faci, şi o faci din toată inima, de bunăvoie, fără rezerve - fără vreun alt motiv decît din iubire pentru El... Şi atenţie! Înseamnă să faci şi să tot faci în fiecare zi dacă zici că-L urmezi". Şi Bob concluzionă: "Iată adevăratul mod de a pune degetul pe ceea ce este bine şi ceea ce nu este: să discerni dacă ai de partea ta acordul lui Dumnezeu şi al dorinţelor Sale. De aceea, a zice: ‚Toată lumea face cutare lucru', sau: ‚Şi ceilalţi fac aşa' nu este un criteriu suficient. Dacă Dumnezeu zice nu unui lucru fără ca tu să înţelegi de ce este aşa, înseamnă că urmările acţiunii tale sunt de o semnificaţie care te depăşeşte, dar pe care Dumnezeu o cunoaşte". Dar Mark nu era încă convins că Dumnezeu zisese nu. Bob îşi dădu seama de lucrul acesta. El crezu de bine să adauge: "Ştiu eu placa. Unii îţi vor zice că dragostea - dacă nu zic mila - este o bază suficientă ca să rezolve toate problemele; ei nu pot avea dreptate - deoarece Dumnezeu în dragostea şi mila Sa ne-a arătat calea. El nu-Şi dă poruncile pentru că este un tiran. El ni le dă pentru ca noi, urmîndu-le, să cunoaştem modul cel mai fericit, mai satisfăcător de a trăi. Tu poţi iubi pe cineva cît de puternic şi profund eşti în stare, şi totuşi dragostea ta

nici nu se compară cu cea pe care o are Dumnezeu pentru persoana iubită de tine, pentru ei, pentru noi". Mark părea surprins. Dintotdeauna considerase regulile din Biblie ca nişte restricţii, nu mai mult, nişte condiţii de îndeplinit în vreun fel. Deci nu aşa stăteau lucrurile. El păstră tăcerea timp de cîteva clipe, apoi zise: "Oare El zice limpede că nu ai voie să te culci împreună cu cineva înainte de căsătorie?" "Tare mi-e teamă că da", zise Bob cu umor. "Se scot adesea în evidenţă pasajele care privesc necuviinţa sau indecenţa, dar eu nu cred că asemenea pasaje se pot aplica în cazul tău. Necuviinţa este asociată totdeauna cu necurăţenia sau impuritatea, şi în situaţia ta nu există nimic impur. Dar, în ciuda acestui lucru, vei găsi că, potrivit planului lui Dumnezeu, singura alternativă este: stăpînirea de sine sau autocontrolul - ori castitatea, dacă preferi - şi căsătoria". Mark nu zise nimic. El simţea un fel de indispoziţie, ceva profund. "Oamenii aduc argumente care în aparenţă sunt de necombătut", continuă Bob. "De exemplu: chestiunea frustrării. Sau zic: cum să ştii că te potriveşti dacă n-ai încercat mai întîi? Sau: nu e ceva firesc ca un bărbat să fie cast. Aceste argumente fac acum parte din repertoriul întregii lumi, dar, deşi par bine gîndite şi moderne, sunt totuşi depăşite şi nu rezistă prea mult timp, pentru că nu ţin seama de un punct vital: nu eşti făcut numai din carne şi oase! Paul ştia bine ce vorbea atunci cînd spunea: ‚Îmi ţin corpul în frîu'. Spiritul şi corpul nostru sunt foarte adesea în opoziţie, şi nu numai în ceea ce priveşte chestiunile de ordin sexual. Nu, vezi tu, la urma urmei, a te supune lui Dumnezeu din toată inima e încă şi astăzi, de departe, tot ce poate fi mai practic". Mark stătea tot cu capul plecat. Acest fel de durere interioară părea să crească în el ca o pată de cerneală. Niciodată înainte nu se temuse atît de ceea ce ar putea fi adevărul. Dar pentru că trebuia să se decidă, era nevoie să ştie. El inspiră profund şi ridică capul. Bob îl observa în tăcere, cu un rid de-a latul frunţii. "Îmi pare rău, dragul meu", zise Bob încetişor. "O, nu face nimic". Mark încercă să zîmbească, dar nu reuşi. Această teamă părea acum să-i fi cuprins tot spaţiul vital. Dar încă nu renunţase... "Trebuie să te las să dormi". El îşi ridică ceaşca, şi Bob, care se ridicase la rîndul lui, i-o luă din mîini. "Oare te-ar putea ajuta vreuna dintre cărţile mele?" întrebă Bob. "Nu, mulţumesc: ştiu tot ce voiam să ştiu. Trebuie doar să trag concluzia!" "Şi să te decizi", adăugă Bob zîmbind. Mark nu zise nimic. Se îndreptă încet spre uşă. "Salut, noapte bună", zise el, "şi mulţumesc". După ce închise uşa camerei lui Bob, Mark se regăsi în întunericul coridorului. Camera lui era şi ea cufundată în întuneric, dar înainte de a aprinde lumina, rămase nemişcat în prag, uitîndu-se fix în întuneric. Să se decidă... Bob pusese degetul pe locul sensibil, pentru că, la urma urmei, oricum ai raţiona, tot aici ajungeai. Era curios: totdeauna se gîndise că după un anumit timp un creştin recunoştea de la prima privire diferenţa între bine şi rău. Ei bine, nu era adevărat. Într-o anumită măsură, îi era şi mai dificil să facă acum această distincţie decît atunci cînd încă nu promisese să-L urmeze pe Cristos. Sau, motivul să fie faptul că mai înainte nu vedea necesitatea acestei alegeri? Ştia acum că a "face răul" însemna a face un lucru ştiind că Dumnezeu vrea să faci altul. Dar ce voia El în cazul lui? Dragostea?... Genul său de dragoste?... S-o părăsească pe Jane, asta voia Dumnezeu? Dar ce umilire pentru Jane dacă dintr-odată nu mai voia să fie prieten cu ea! Ea ar suferi deci din cauza principiilor lui... Avea oare dreptul să acţioneze astfel? El strînse din pumni. Nu, n-o putea întrista pe Jane. Trebuie că Bob s-a înşelat. I se mai întîmplase să se înşele. Zisese odată că oamenii spun adesea că în Biblie există lucruri care nu erau acolo cu adevărat, doar pentru că le convenea ca să fie acolo. Ei făceau lucrul acesta fără să vrea - în funcţie de felul lor de a fi. Poate că tocmai aşa făcuse Bob! Poate că Dumnezeu nu zisese cu adevărat nu! Mark

reveni dintr-odată cu picioarele pe pămînt. Aprinse lumina şi se îndreptă spre un teanc de cărţi puse pe raft. Cu cîtva timp înainte, el căutase un text şi, adresîndu-se în final lui Bob, acesta îi împrumutase o "Concordanţă". Nu, încă nu i-o înapoiase... După ce o găsi, se aşeză pe pat. Voia să se uite la cuvinte precum "căsătorie, femeie, soţie, dragoste sau iubire" şi altele, şi va vedea el într-adevăr ce spunea Biblia despre ele! Simţi din nou un nod în stomac. Şi dacă Dumnezeu într-adevăr o să zică la urma urmei nu?... Ezită o clipă, apoi, cu buzele strînse, cu teama aceea care îl tortura, deschise cartea*.

***

Trei sferturi de oră mai tîrziu, el închise Biblia şi Concordanţa şi le puse cu grijă pe noptieră. Ştia acum ce avea Dumnezeu de zis. A doua zi dimineaţă, Mark se trezi cu un fel de linişte interioară. Ea se instalase în el încă din seara precedentă, cînd găsise care era adevărul. Curios, răspunsul nu venise aşa cum spera. Dar el nu fusese mai puţin limpede. În timpul micului dejun, Bob nu abordase subiectul decît o singură dată. "Ai ajuns la vreo concluzie?" întrebă el calm. Mark îi întîlni privirea. "Da", zise el. El nu mai spuse nimic altceva; de fapt, n-avea nici un chef de vorbă. "Foarte bine". Bob rămase o clipă tăcut. Apoi: "Scuză-mă", zise el. Mark îi zîmbi uşor şi se concentră asupra micului său dejun. Bob nu mai puse alte întrebări. Cînd Mark o întîlni pe Jane şi după obiceiul lor făcură împreună drumul spre atelier, nici ea nu părea să aibă chef de vorbă. Tot drumul merse cu ochii plecaţi şi răspunse la întrebările lui cu o voce atît de joasă, încît trebuia de fiecare dată să ciulească urechea. Mark se întrebă dacă ea era poate nervoasă - sau chiar puţin speriată. Îşi dădea seama acum ce trebuia să însemne lucrul acesta pentru o fată. Apoi, un gînd brusc îi provocă o durere în inimă: oare îşi schimbase părerea şi îi era pur şi simplu teamă să i-o mărturisească? Se întoarse brusc spre ea, dar era prea tîrziu; nu putea începe acum să vorbească despre un asemenea lucru atunci cînd clopoţelul putea suna dintr-o clipă în alta. Poate că în timpul prînzului... Dar Mark uitase că fetele urmau să meargă împreună la cursuri la începutul după-amiezei, şi Jane nu se gîndise la lucrul acesta sau nu voise să i-l reamintească. Ca urmare, ea era grăbită atunci cînd o întîlni la ieşirea din birou. El fu necăjit de situaţia ivită. Începu să se gîndească cum să-i adreseze întrebarea, şi cînd era pe punctul de a deschide gura, Jane se opri brusc înaintea unei băcănii. "Du-te singur mai departe", îi zise ea pe neaşteptate, "trebuie să cumpăr două sau trei lucruri pentru mama. Poate că te voi ajunge din urmă". Mark o privi fix, surprins. "Pot foarte bine să te aştept aici". "Nu, du-te, s-ar putea să-mi ia mai mult timp". El o privi încruntîndu-se, încercînd să pătrundă sensul acestei expresii ciudate pe care o citea pe faţa ei - o expresie făcută din teamă şi speranţă totodată. Era limpede că ea căuta să scape de el. Dar din ce cauză? Era la fel de limpede că ea spera că el va zice ceva. Mark nu reuşea să înţeleagă sensul acestui mic joc. "Bine, foarte bine". El şovăi: "Atunci, la ora 19!" Ea îşi pierdu imediat expresia împietrită. De acord", zise ea în şoaptă. Şi fără să mai aştepte o clipă, ea se întoarse şi intră în mare grabă în magazin. În timpul drumului pe care-l avea de străbătut pînă la cămin, Mark încercă să mediteze. Evident, ea nu-l ajungea din urmă; nici nu mai conta pe lucrul acesta. Încercă să-şi amintească punct cu punct evenimentele din această dimineaţă, momentele petrecute cu ea, modul în care tocmai se despărţise de el. Oare doar i se părea lui - sau ea încercase cu adevărat să-l evite? Cînd intră în camera lui, ajunsese deja la o concluzie. Da, ea îşi schimbase părerea şi îi fusese teamă să-i zică. Inima începu să-i bată. Şi totuşi, spusese că-l va revedea la ora 19, după

cum se înţeleseseră, şi Mark ştia că ea se va ţine de cuvînt. Îşi întrerupse şirul gîndurilor şi se uită la ceas. Trebuia să se grăbească. Mai avea ceva cumpărături de făcut înainte de prînz. Îi mai rămînea timp doar să intre la frizerie şi să se spele. Înainte de a-şi da jos haina, îşi scoase carneţelul şi aruncă o privire asupra notelor pe care le luase. Un lucru era sigur: va face tot ce-i stătea în putere pentru ca ea să păstreze cea mai bună amintire despre această seară. Rămase brusc nemişcat. Toate acestea, în măsura în care... Hotărî să nu se mai împotmolească în acest fel de gînduri. Gongul sună. Bob lucrase probabil şi în timpul pauzei; el intră în sala de mese atunci cînd Mark luase ultima îmbucătură. Mark nu avea nici acum mai mult chef ca dimineaţă ca să vorbească cu el. Cît îi privea pe ceilalţi, n-avea importanţă: ei nu erau la curent. Dar cu Bob lucrurile stăteau altfel. Şi acum, lui i se părea esenţial ca totul să rămînă o chestiune numai între el şi Jane, ceva oarecum intim. În timp ce Bob se apropia, el se ridică de pe scaun şi îi zîmbi slab. "Trebuie să plec", zise el în loc de explicaţie. Bob îl privi intens timp de cîteva secunde, apoi, lăsînd încet capul în jos: "Mă voi ruga pentru voi", se mulţumi el să zică. Mark îi zîmbi iarăşi din colţul gurii. "Mulţumesc". Şi se grăbi să iasă. Era fericit din cauza vorbelor pe care le spusese acum Bob! Desigur, asemenea cuvinte ar fi părut ridicole oricui altcuiva, dar atunci cînd cunoşti puterea rugăciunii, vezi altfel lucrurile. Orele de după-amiază i se părură mai scurte ca de obicei. Cursurile la care trebuia să meargă, apoi lucrările obişnuite de sîmbătă se desfăşurară după orarul prevăzut. În vreme ce după masa de prînz era sub efectul unei nervozităţi pe care nu şi-o putea stăpîni, el îşi regăsi treptat calmul în cursul după-amiezii. Renunţase să mănînce la cantină. Se mulţumi cu o gustare luată în camera lui. Era ora 19 fără zece atunci cînd sosi în faţa gării. Ajunsese primul. La fără cinci îşi băgă mîinile în buzunare şi începu să se plimbe încoace şi încolo, cu ochii îndreptaţi în jos. În ceea ce-l privea, era foarte hotărît şi convins, dar încă nu ştia cu certitudine care era situaţia Janei. Inima îi tresăltă atunci cînd o văzu de departe dînd colţul străzii şi îndreptîndu-se spre el. Croindu-şi drum printre oamenii care alergau să prindă trenul, el se grăbi să-i iasă în întîmpinare, cu o strîngere de gît mai puternică ca niciodată. Ea era tot prea departe pentru a o putea vedea limpede, dar ştia că un amănunt răspundea fără îndoială chestiunii care îl muncea. El se opri, ţeapăn, ca să-i lase să treacă pe oamenii care ieşeau din-tr-un autobuz. Încă cîţiva metri. Apoi inima lui, supusă încercării de prea mult timp, bătu de să se spargă cînd, pentru prima dată, văzu poşeta pe care o ducea. Nu mai exista nici o îndoială: ea luase aceeaşi decizie ca şi el. Această poşetă îi striga lucrul acesta mai tare decît ar fi putut s-o facă ea. În timp ce se apropia, îşi dădu seama că faţa avea să-l trădeze, dar nu reuşea să-şi ascundă emoţia. Ea se opri şi îl privi grav; înainte de a putea spune ceva, se auzi un scrîşnet de pneuri şi Bertram se opri în dreptul lor. Silvia le zîmbi cu voie bună. Pe deasupra capului ei, Bertram se aplecă spre ei şi, cu o strîmbătură de bufon, strigă: "Austin 48 al alteţelor voastre vă aşteaptă!" Timp de cîteva secunde, Mark avu impresia că avea o circumferinţă la nivelul pieptului de un metru optzeci, iar picioarele lui nu atingeau solul; apoi, fără grăbire - ci mai degrabă cu un fel de linişte - vorbi pentru ei doi. "Îmi pare rău, Bertram, dar în final ne-am hotărît să nu mai mergem. Credem că nu avem acest drept". Jane făcu o mişcare ciudată. Mark se întoarse dintr-odată spre ea. Ea îl privea fix, cu nişte ochi mari şi rotunzi. "Nu-i aşa, Jane?" zise Mark. Ea nu zise nimic timp de cîteva secunde; apoi, cu un gest energic al capului: "Da!" exclamă ea. Mark avu sentimentul că-şi pusese întreaga inimă în această afirmaţie. Îşi puse braţul pe umărul ei şi o ţinu astfel strîns. "Mulţumesc în orice caz pentru invitaţie, Bertram", continuă el, "dar noi renunţăm". Bertram schimbă o privire cu

Silvia, care le zise zîmbind: "Evident, faceţi ce vreţi. N-avem nimic împotrivă, nu-i aşa, Bertram?" Încurcat, Bertram înălţă din umeri. "Nu, într-adevăr, este treaba voastră". Mark încuviinţă; apoi, dîndu-şi seama că Jane era acolo cu el, gata să-l susţină, el vorbi cu seriozitate. "Recunoaşte că ar fi o prostie, Bertram". "O, este în regulă!... Fiecare hotărăşte pentru sine ceea ce este bine şi ceea ce nu", zise Silvia cu mare zor. "Vreau să zic... dacă voi credeţi că nu este bine, treaba voastră". Apoi, proptindu-se cu spatele în scaun, strigă: "Hai, Bertram! Să plecăm!" Bertram se uită ţintă de mai multe ori cînd la Jane, cînd la Mark; apoi, la o nouă şi insistentă invitaţie a Silviei, demară fără să zică nici un cuvînt. Mark şi Jane, nemişcaţi pe marginea trotuarului, urmăriră maşina cu ochii. Mark îşi zise că, fără intervenţia Silviei, Bertram poate că ar fi ascultat, dar Silvia se ferise să-i dea ocazia. Iar el ascultase de ea ca o marionetă trasă de sfori. Jane n-ar fi avut vreodată o asemenea atitudine faţă de el. El îşi întoarse capul spre ea şi întîlni frumoşii ei ochi albaştri. Este curios că uneori nu reuşeşti să exprimi cu cuvinte ceea ce simţi în străfundul tău; dar, de data aceasta, trebuia să reuşească, chiar dacă cuvintele erau prost alese. "Mulţumesc, Jane", zise el stîngaci, "că... că m-ai ajutat să fac ceea ce trebuia". Ea întoarse brusc privirea şi nu răspunse; apoi el auzi un smiorcăit. "Jane! Ce s-a întîmplat?" Ea dădu cu ardoare din cap. "Nu este nimic". "Dar, plîngi!" "Ba nu!" "Ba da!" Mark îi întoarse faţa spre sine. "Sunt doar mulţumită", zise ea Sceptic, el o privi fix, dar ea avea dreptate! Era fericită! Se vedea pe faţa ei. La fel de fericită ca şi el. De aceea, nici nu mai era nevoie să adauge ceva. Braţ la braţ, ei se îndreptară spre parc în pas de plimbare. Desigur, era o nebunie, îşi zise Mark. După părerea lui Jim, ei ar fi trebuit să fie acum la stadiul de înfrîngere, de amărăciune şi de frustrare. Dar era de-ajuns s-o priveşti pe Jane - sau pe sine însuşi, se gîndea el - pentru a vedea unde era adevărul. Era fericit că nu trebuia să zică ce simţea; n-ar fi reuşit s-o facă. Nu avea nici măcar nevoie să vorbească despre aceasta Janei; ea simţea la fel ca el. Acum, totul devenea limpede în mintea lui Mark. Dumnezeu Îşi dăduse poruncile pentru că ne iubea. A reduce dragostea la potolirea unei dorinţe însemna a ne alege de aici cu o plăcere, desigur, dar cu una atît scurtă, cît şi nesatisfăcătoare. Pe cînd, alegînd să împlineşti porunca lui Dumnezeu, însemna să ai drept la o bucurie de o altă natură, iar în plus o satisfacţie reală care lua loc chiar în străfundul fiinţei tale. Iar cînd amîndoi zic: "Da, Doamne" din toată inima lor, atunci vor descoperi acest lucru extraordinar, inexprimabil, de neînţeles... Uniţi în sentimentele lor, dorinţele lor vor fi totdeauna aceleaşi; va fi nevoie ca ei să reziste în faţa lor, Mark ştia aceasta. Trebuia să evite situaţiile în care le-ar fi fost greu să le ţină piept. Într-un anumit fel, era şi o chestiune de strategie; şi, în această luptă, Jane ar fi fost de partea lui. Mark îşi aminti de expresia pe care o văzuse pe faţa lui Bertram atunci cînd Silvia insistase să plece. Nu... încă o dată, Jane n-ar fi avut niciodată această atitudine faţă de el. "Mark..." Mark se aplecă spre partea din care venea această voce blîndă şi ezitantă. "Da, Jane?" "Cum ai ştiut ceea ce am hotărît?" Mark zîmbi. "Ei bine, mi-am zis că dacă erai hotărîtă să vii ai fi avut cu tine ceva mai mult decît o simplă periuţă de dinţi... Între noi fie vorba, n-ai mai reuşi să pui mare lucru în mica ta poşetă!" "Ah!" zise Jane izbucnind într-un rîs vesel. "Ce te-a făcut să-ţi schimbi părerea?" o întrebă Mark după o clipă. Jane redeveni serioasă. "Am început prin a mă întreba ce-aş putea spune părinţilor mei pentru a le explica absenţa mea şi modul în care ne-am folosi timpul; cîte poveşti de născocit! Mai erau şi minciunile de spus acolo unde ne-am fi petrecut noaptea... Şi apoi, cînd am ajuns la uşa farmaciei unde-mi spusese Silvia să mă duc ca să cumpăr ceea ce trebuia, ca să nu risc... n-am reuşit să intru. Eu... eu nu voiam ca să fie în felul acesta prima dată. Mi se

părea că... că în felul acesta nu ţi-aş fi dat decît un pic din mine!" Vocea ei tremura, şi Mark o strînse şi mai tare lîngă el. "Nu te mai sinchisi de asta, Jane, acum a trecut. Nu te mai gîndi la ce-a fost". Îi venea să intre în pămînt de ruşine cînd se gîndea la ceea ce aproape că ceruse din partea ei. Jane continuă cu ceva mai multă siguranţă. "Astfel, cînd am văzut numărul de minciuni pe care urma să le spunem, am hotărît că nu puteam avea dreptate, şi aceasta în ciuda tutu-ror lucrurilor..." Ea se întrerupse. "Era cu neputinţă... nu-i aşa?" Mark clătină din cap. Nu în felul acesta ajunsese la propriile lui concluzii, dar era de acord că era imposibil în aceste condiţii... Iar ea ar fi trebuit să fie la fel de înspăimîntată ca şi el. Cu toate acestea, venise la întîlnire şi îi făcuse faţă, cu poşeta în mînă. "Mark... Cine te-a făcut să te schimbi?" "Să-mi schimb părerea, vrei să zici?" El nu răspunse imediat. "Am început prin a privi anumite cuvinte - în Biblie - pentru a vedea ceea ce spunea ea despre ele. Pentru a vedea ceea ce gîndeşte cu adevărat Dumnezeu despre ele. Şi apoi, la sfîrşit, am găsit acest verset care vorbeşte despre ‚a-L glorifica pe Dumnezeu în corpul vostru'. Am citit puţin contextul lui; de exemplu: ‚Voi nu vă aparţineţi vouă înşivă - voi aţi fost răscumpăraţi cu un preţ mare' - şi totul mi s-a lămurit mult mai bine... Tot ceea ce priveşte dragostea fulgerătoare... şi să nu te laşi dus de simţuri... Ele vorbesc despre aceste lucruri; am sfîrşit prin a înţelege că ceea ce conta nu mai era ceea ce voiam eu, ci ceea ce voia El". Jane zise simplu: "Bine". Apoi, foarte încet: "Aşa va fi totdeauna, nu-i aşa? Totdeauna va fi aşa cum va vrea El". Ea se întoarse brusc spre Mark. "Tu eşti de acord... A face ceea ce vrei nu duce nicăieri". Din anumite motive, Mark nu putea decît să fie de acord cu ea. Ajunseră în final la strada pe care locuia Jane, şi merseră pe aleea de pietriş pînă la veranda de la intrare. Ei rămaseră astfel în umbra verandei, tăcuţi, faţă în faţă. Era curios, dar aceste luni şi aceşti ani la care se gîndise cu atîta teamă îi apăreau acum într-o lumină nouă. Mai înainte, ei îi păruseră ca o condamnare, ca o pedeapsă, ca tot atîtea obstacole împotriva cărora trebuia să se bată; dar acum, avea impresia că începe cum se cuvine o vacanţă minunată. Să păstreze distanţa faţă de Jane?... Cum putuse să-şi bage în cap o idee atît de prostească? Cînd veni momentul de a-şi zice noapte bună, el nu simţi nici o nemulţumire. Ei aveau în faţa lor zile, săptămîni, luni extraordinare, ba chiar ani... "Noapte bună, Jane", zise el în sfîrşit cu blîndeţe. Ea simţi o mînă uşoară mîngîindu-i obrazul. "Pe mîine!" "Da". "Jane..." "Da?" "Crezi că...?" Şi Mark, şovăind, îi făcu această sugestie.

***

Cinci minute mai tîrziu, cînd Mark adresă de la coţul străzii un ultim semn de rămas-bun Janei, el ştiu acum că nimic nu-i mai lipsea tabloului. Ea zisese da fără nici o umbră de ezitare, doar cu puţină timiditate, pentru că era prima dată. În întunecimea verandei, el îi luase mîinile în ale lui, vorbise Tatălui lor pentru amîndoi, simplu, spunînd lucrurilor pe nume, aşa cum îl auzise pe Bob făcînd. Nu, cu adevărat nu lipsea nimic acum. Cînd ajunse în sfîrşit la cămin, Mark era mult prea agitat şi în clocot pentru a se gîndi să se ducă imediat la culcare. Se simţea în plină formă; trebuia să facă ceva. Nu putea să rămînă nici măcar un minut închis în camera lui ca într-o mănăstire. Urcînd treptele două cîte două, el se gîndi la un pretext... Ah, da; "Concordanţa" lui Bob. Avea să i-o ducă înapoi şi apoi să sporovă-iască puţin! Precis că Bob va fi de acord. El se repezi în camera lui, luă Concordanţa şi ieşi ca o vijelie. "Intră!" Mark închise uşa în urma lui, dar se opri brusc văzînd expresia lui Bob: faţa lui arăta neobişnuit... ca şi cum ar fi revenit de

departe, de foarte departe; şi apoi, foarte repede, el pierdu această expresie. "Cum?... Tu eşti!" "Eu... voiam doar să-ţi aduc cartea", zise Mark cu o voce fără inflexiuni, înaintînd. "Ah, da, mulţumesc!" Mark îl privi pe Bob cu coada ochiului. Ar fi putut crede cu uşurinţă că Bob era pe cale de a se bate împotriva a ceva, şi că încerca să ascundă lucrul acesta adoptînd o expresie stereotipă pe faţă. "Te simţi bine?" zise Mark fără convingere. "Da, da, mulţumesc!" Apoi, în timp ce Bob lua cartea şi o punea pe biroul său, adevărul îl lovi în faţă pe Mark. "Asta-i tot ce ai de zis?" reluă el. Bob se răsuci pe loc, încet, din nou destins şi în formă excelentă. "Nu... nu prea ştiu bine ce să-ţi răspund". Se forţă să zîmbească: "Cred că-ţi datorez scuze". Mark îşi dădu dintr-odată seama de latura comică a situaţiei. Nemaiputîndu-se ţine pe picioare, se aşeză pe patul lui Bob. "Tu... tu credeai că..." Bob se aşeză lîngă el. "Recunoaşte că n-ai fost prea explicit în această dimineaţă la masă", zise el cam ruşinat. "Asta-i bună!" strigă Mark. "Aşa deci, ai crezut tot timpul că eu hotărîsem cu adevărat să..." Mark realiză deodată că această situaţie nu avea, de fapt, nimic comic. Bob zisese că se va ruga! După faţa pe care o avea atunci cînd intrase Mark, trebuie că se rugase mult. "Nu-mi datorezi nici o scuză", zise el. "Mai degrabă eu ar trebui să ţi le cer!" Bob dădea acum impresia că fusese uşurat de o mare povară. "Să zicem că suntem chit!" "Evident, acesta a fost şi gîndul Janei", zise Mark. "Vreau să zic - ea luase aceeaşi decizie, în ce-o privea". Bob îi făcu cu ochiul lui Mark şi zîmbi: "Tocmai voiam să fac ceai, dar cred că ar fi mai potrivit un suc răcoritor, nu crezi?" Pentru Mark, lucrul acesta nu avea nici o importanţă; în seara aceasta, chiar şi un pahar cu apă şi-ar fi găsit consumatorul.

***

O oră mai tîrziu, Mark decise că şi Bob avea nevoie de somn, aşa că îşi urară reciproc o noapte bună, dar scurtă. Mark se aşeză în sfîrşit pe pat şi rămase culcat, cu mîinile sub ceafă, cu ochii aţintiţi în tavan. Ce curios era că existau oameni - ca Silvia poate - ca să declare că Dumnezeu dăduse dovadă de cruzime atunci cînd a dorit ca lucrurile să se petreacă în felul acesta. Dar Dumnezeu nu era crud. Jane şi cu el ştiau acum foarte bine cum şi de ce voise Dumnezeu ca lucrurile să fie astfel. Mark era convins că dacă ar fi plecat n-ar fi cunoscut niciodată aceste lucruri: pentru că oamenii deformaseră Cuvîntul lui Dumnezeu - şi pe ei înşişi cu aceeaşi ocazie. Trebuia mereu să te lupţi ca să afli unde este realitatea şi adevărul lui Dumnezeu; să te lupţi împotriva acelei părţi din tine însuţi care strigă cît o ţine gura: "Vreau". Mark verificase lucrul acesta; cu violenţă, corpul tău ştie să strige: "Vreau". Dar dacă Cristos cîştigă victoria pe acest teren, atunci nu mai există nici un domeniu în care El să nu poată face din tine un cîştigător, pe toată linia. Dincolo de tavan, Mark îşi aţinti privirea asupra feţei Janei. "Pentru bucuria noastră, El ne dă totul din belşug..." Începea deja să fie greu a nu fi cu ea - şi el ştia că va fi tot mai greu - pînă ce aceşti ani grei vor deveni trecut. Dar acum nu mai avea motive să se teamă de ei sau să se simtă ruşinat şi nenorocit; nu, niciodată. Pentru că Fiul lui Dumnezeu Se făcuse carne, şi era şi va fi cu el. El înţelege totul. El vă cunoaşte, fete şi băieţi, în cele mai mici amănunte!

Referinţe biblice

Dumnezeu este sfînt Isaia 6:1-4 1.Petru 1:15-16 1.Ioan 1:5

Dumnezeu, Creatorul bărbatului şi femeii Geneza 1:26-30; 2:18-25 Matei 19:3-7 1.Timotei 4:1-5

Corpul nostru este mai întîi proprietatea lui Dumnezeu Proverbe 31:1-3 Romani 12:1-2 1.Corinteni 6:13,19-20

Ajutaţi să facem faţă ispitei Evrei 4:15-16 Efeseni 6:10,11

Ajutaţi în alegerea partenerului de viaţă Geneza 24 Rut 2-4

Responsabilitatea noastră Proverbe 5:1-23; 7:1-27 Isaia 3:16 - 4:1 Romani 13:8-14 1.Tesaloniceni 4:3-5

Puritate regăsită Isaia 1:18; 55:7 Ioan 8:1-11 1.Ioan 1:7-9

Dumnezeu ne vrea fericiţi Psalm 128 Proverbe 31:10-31

O singură căsătorie şi după voia lui Dumnezeu Marcu 10:1-12 Efeseni 5:21-33 1.Corinteni 7:1-5,39-40

În afara căsătoriei, dragostea este imoralitate sexuală sau adulter Geneza 39:7-21 Exod 20:14,17 2.Samuel 11:1 - 12:25 Matei 5:27-30 1.Corinteni 6:18-20

Respectul faţă de celălalt Matei 22:34-40 Marcu 12:28-34 Romani 15:1-4 Evrei 13:4

Dragostea, rodul Spiritului Sfînt 1.Ioan 4:7-16 Galateni 5:22 1.Corinteni 13